Barbara Cartland.

Dulce răzbunare.

Prolog.

Se produse o oarecare zarvă la tribunal în clipa când contele de Torrington intră în boxa martorilor. La Paris, era cunoscut ca un om pus pe cheltuială şi pentru înclinaţia sa pentru femei frumoase.

Cu cât erau mai multe, cu atât mai bine. Puteai să-ţi dai seama aruncând o simplă privire în' sală.

Stăteau toate acolo, actuala amantă, fost a şi două frumoase promisiuni de viitor. Erau splendide şi magnific îmbrăcate. Două dintre ele erau soţii de miniştri.

Acuzatul era un bărbat uriaş şi puternic, vizibil iritat. Avea peste treizeci de ani şi-l chema Pierre Vallon.

Furase bijuterii de la amanta lui. Din păcate pentru el, bijuteriile îi fuseseră oferite de lordul Torrington, unul dintre

numeroşii ei admiratori.

Când bijuteriile îi fuseseră oferite chiar lui de vânzare, îi întinsese o capcană hoţului. Fără să-şi trădeze furia care pusese stăpânire pe el, îşi manifestase interesul şi-i spusese că doreşte şi altele. La următoarea întâlnire venise şi poliţia, dar lordul Torrington îl prinsese personal. Vallon răspunsese scoţând un cuţit. Cei doi bărbaţi se luptaseră, dar până la urmă lordul Torrington fusese cel care învinsese. Chiar dacă nu era la fel de corpolent ca adversarul său, era mai musculos, întrucât petrecuse mult timp practicând artele marţiale. Se şoptea că şi practica pe care o făcuse într-o mulţime de paturi îi dăduse o forţă considerabilă.

Ziarele făcuseră mare zarvă de întâmplare, ridicându-1 în slăvi pentru curajul şi devoţiunea faţă de justiţie. însă motivul adevărat pentru furia lordului Torrington era gelozia pe care o avusese pentru un bărbat care se culcase cu femeia pe care contele o considera proprietate personală.

Apariţia contelui stârnise un murmur de aprobare printre cei prezenţi în sală.

La treizeci de ani, înalt, cu umeri laţi, chipeş, cu o faţă măslinie şi ochi melancolici, atrăgea atenţia tuturor femeilor.

Verdictul pentru delictul comis de Pierre Vallon fu zece ani de închisoare. Dacă până în clipa aceea rămăsese impasibil, la anunţarea sentinţei îşi întorsese tot veninul asupra celui pe

care-1 considera vinovat pentru întemniţarea lui.

- Fii blestemat! strigă el. Fii blestemat!

A

In clipa următoare sări la gâtul contelui, încercând să-l sugrume. Fusese nevoie de intervenţia a trei bărbaţi pentru a-1 îndepărta, însă Pierre Vallon continua să ţipe şi să înjure.

- Mă voi întoarce! ameninţa el. Nu e ultima oară când auzi de mine. Voi fi în fiecare clipă pe urmele tale şi într-o bună zi îţi vei regreta gestul. Mă voi răzbuna, iar inima ta va fi frântă.

- Ce nerozie! Nu are inimă. Toată lumea o ştie.

în timp ce Vallon era scos cu forţa din tribunal, lordul Torrington îi zâmbi complice doamnei care vorbise.

- Cât de bine mă cunoşti, draga mea, spuse el.

- Sigur că da! De-ai avea inimă, n-ai mai fi lordul Torrington şi ai dezamăgi pe toată lumea.

Alte râsete. Oamenii părăsiră sala de judecată veseli nevoie mare. Nimeni nu se mai gândea la Pierre Vallon.

Capitolul 1

- Crecl că eşti cea mai frumoasă femeie din lume, cea mai încântătoare, cea mai seducătoare...

- Te rog, încetează! îl întrerupse Celina Storton pe admiratorul ei, abia reţinându-şi râsul.

Marchizul de Delaine era un tânăr bine intenţionat şi sincer, dar natura îl crease în aşa fel încât declaraţiile pasionale nu i se potriveau deloc.

Era masiv şi greoi. Nicio haină, oricât de elegantă, nu l-ar fi făcut mai elegant, la fel cum niciun institutor nu l-ar fi putut transforma într-un individ mai inteligent decât era de la natură.

- Nu mai spune nimic! îl imploră Celina. Ar trebui să ne întoarcem în sala de bal înainte ca oamenii să observe că

lipsim şi să înceapă să vorbească.

- Dar n-am terminat, se îndârji el. Şi vreau să vorbească despre logodna noastră. N-au decât!

- Nu există nicio logodnă...

- Dar va fi, dacă mă laşi să spun ce am de spus.

- Prea bine, zise Celina resemnată, dar şi părându-i rău pentru el. Dintre toţi pretendenţii la mâna ei, era cel mai bogat şi mai nobil. Mare păcat că nu reuşea să se îndrăgostească de el.

Trăgând adânc aer în piept, marchizul se lăsă într-un genunchi. Era de bună seamă ferm hotărât s-o ceară în căsătorie aşa cum se cuvenea, ba chiar aruncă o privire furişă pe o bucată de hârtie pe care o scosese repede din buzunar.

- Dragă domnişoară Storton, îţi ofer mâna şi inima mea. Nu trebuie decât să spui da şi vei deveni stăpâna castelului Delaine...

în spatele lui se deschise uşa de la anticameră, iar lady Keller, gazda balului, privi afară. De îndată ce văzu ce se petrece, se retrase în grabă.

Celina scoase un oftat şi se strădui să rămână concentrată pentru a auzi restul poveştii. în cele din urmă, marchizul scoase un inel cu diamant şi încercă să i-1 pună pe deget, dar ea strânse repede mâna.

- Iartă-mă, te rog, dar mi-e cu neputinţă să-ţi accept

propunerea.

- Sper că nu vorbeşti serios.

- Ba da. Nu provin dintr-o familie cu suficient sânge nobil încât să devin soţia unui marchiz. Nu sunt decât fiica unui biet baron...

- La naiba cu toate astea! strigă el dramatic. Iubirea adevărată cucereşte totul, iar mama e împăcată... ăăă... se bucură nespus pentru alegerea făcută.

Celina, care o cunoscuse pe redutabila lui mamă, îşi reţinu râsul cu greu.

- Sunt onorată că mă acceptă, dar nu-mi pot schimba părerea.

- Există un alt bărbat! strigă el imediat. însă el nu te iubeşte la fel de mult ca mine.

- Nu există un alt bărbat! spuse ea cu fermitate. Pur şi simplu, sentimentul nu e reciproc. Acum, doresc să mă întorc în sala de bal. Nu vreau să se bârfească pe seama mea.

Speranţa ei era că va scăpa de întrebările curioase ale celorlalţi. Dorinţă cu neputinţă de realizat, întrucât gazda nu se putuse împiedica să răspândească zvonul. Astfel că la întoarcerea înăuntru, fu asaltată de o ceată de fete cărora le sosise vremea de măritiş şi care doreau să ştie ce se întâmplase mai exact.

Rivalele o pizmuiau, pentru că nu era nici de viţa cea mai

nobilă, nici cea mai arătoasă sau mai bogată.

Cum de reuşise domnişoara Celina Storton să aibă un marchiz la picioarele ei? Era trecută de douăzeci şi cinci de ani, nu avea decât vreo douăzeci de mii de lire sterline, şi se putea considera norocoasă dacă va pune mâna pe un baronet. Nu era tocmai o fată comună, dar nici nu se putea spune că trăsăturile ei răspândeau frumuseţe. Natura o înzestrase totuşi cu inteligenţă. Avea o privire hotărâtă şi un mers ferm. Avea ochi frumoşi, albaştri, însă profunzimea acestora îi atrăgea pe admiratori. O inteligenţă sclipitoare şi mult farmec îi atrăgeau pe bărbaţi ca un magnet în timp ce multe domnişoare rămâneau pe margine neinvitate la dans, şi deci neconsolate. în plus, avea o siguranţă care nu prea rima cu înfăţişarea ei. Iar în seara aceea arăta excelent, buclele blonde încadrându-i faţa. Avea o rochie de satin albastru, iar la gât şi în urechi purta perle.

Lordul Delaine spusese că exista probabil un alt bărbat de vreme ce pe el îl respinsese, dar ea tăgăduise, întrucât era un subiect despre care nu dorea să vorbească.

Prefera mai degrabă să moară decât să admită că îşi dăduse inima unui bărbat care nu-i împărtăşea sentimentele.

Cu inima cât un purice, o văzu pe lady Keller îndreptându-se spre ea.

- Măi să fie! exclamă gazda, entuziasmată. Ce mi-au văzut ochii? Draga mea, îmi pare nespus de rău că am dat buzna afară. Sper că n-am întrerupt ceva foarte plăcut.

- Deloc, zise Celina.

- Te-a cerut în căsătorie, nu-i aşa?

-Da.

- O, ce minunat! Vei deveni marchiză şi vei avea câţi bani vei dori. Te va copleşi cu diamante şi rubine şi vei merge în mod constant la Curte.

Cum lady Keller avea trei fiice necăsătorite, asemenea vorbe denotau multă generozitate, însă Celina era incapabilă să se alăture acestor exclamaţii extaziate.

- L-am refuzat, admise ea cu sinceritate.

La auzul unei veşti atât de incredibile, doamna Kaller scoase o exclamaţie îngrozită.

- Cum? Draga mea, unde ţi-a fost capul? Nimeni nu respinge un marchiz.

- Nu-1 iubesc.

- Ce legătură are iubirea cu asta?

- Are foarte mare legătură. Când mă căsătoresc, vreau să fie cu un bărbat pe care-1 iubesc.

- Şi eşti îndrăgostită de cineva?

- Nu, minţi Celina.

- Atunci, căsătoreşte-te cu Delaine şi, dacă nu te îndrăgosteşti după aceea, ei bine... lucrurile se vor aranja

mai apoi de la sine.

-Adică... să-mi iau amanţi? întrebă Celina, îngrozită.

- Va trebui mai întâi să îţi faci datoria. Cred că doi fii e cel mai puţin ce se aşteaptă de la o femeie înainte să se gândească şi la satisfacerea propriilor plăceri.

-Ajunge! Ajunge!

Era desigur la curent cu faptul că multe femei din înalta societate se amuzau cu aventuri extraconjugale, iar soţii lor se prefăceau că nu văd, întrucât făceau acelaşi lucru.

La fel, se trecea cu vederea faptul dacă făcea un copil din flori, atâta vreme cât îşi îndeplinise datoria de soţie. Nu puţini soţi închideau ochii şi acceptau un copil care nu semăna deloc cu ei în schimbul tăcerii femeii cu privire la propriile lui aventuri.

Numai că nu era genul de căsătorie pe care să şi-l dorească Celina. Fie se va căsători cu bărbatul pe care-1 iubea, fie deloc. Şi se vor iubi aşa de mult, încât niciunul nu va privi în altă parte.

- Sunt realistă, draga mea, insistă lady Keller. Ai fost senzaţia sezonului. Nicio tânără nu poate cere mai mult. Va veni însă vremea când va trebui să-ţi alegi un soţ. Fiecare celibatar londonez e la picioarele tale, metaforic vorbind.

- Nu întotdeauna metaforic, nu se putu împiedica ea să puncteze.

- Da, am auzit toate aceste poveşti. Umblă vorba că vicontelui Buckley i-a fost greu să se ridice în picioare, întrucât e aşa de gras!

- L-am rugat să nu îngenuncheze, dar a insistat s-o facă.

- Este îndrăgostit nebuneşte de tine. Cu toate astea, nu ţi-ai dat acordul.

- Păi... nu prea aveam cum să mă căsătoresc cu un bărbat care nu ascultă sfaturile înţelepte care îi sunt oferite şi care e prea gras să se ridice în picioare, zise Celina fără drept de replică.

- Lasă-1 pe el! Dar pe Delaine nu aveai niciun motiv să-l respingi.

- Mă tem că am făcut-o deja.

- Atunci, pe cine vei accepta?

- Pe niciunul, zise Celina, oftând uşor. Ştiu că sunt foarte nerecunoscătoare, având în vedere că m-ai invitat la Londra şi m-ai susţinut.

- Păi... era de datoria mea să fac ceva. Ar fi trebuit să-ţi faci debutul în lumea bună cu multă vreme în urmă, dacă unchiul tău n-ar fi fost aşa de egoist...

De ce a lăsat atât timp să treacă?

- Am şi eu partea mea de vină. Eram fericită acasă, iar sezonul balurilor nu mi s-a părut chiar aşa de important.

- Nu prea văd cum altfel ţi-ai putea găsi un soţ. Oare câţi bărbaţi celibatari sunt în Surrey? Destul de puţini. Este desigur lordul Torrington, dar îşi petrece majoritatea timpului în străinătate şi e aşa de egosit, încât probabil va rămâne întreaga viaţă burlac.

- Lordul Torrington nu e egoist, ripostă Celina, indignată. Pur şi simplu n-a găsit femeia potrivită.

- Când un bărbat cu o asemenea poziţie trece de treizeci de ani şi este tot necăsătorit, nu ai cum să nu-i pui eticheta de bărbat egoist. Oricum, ai nevoie de o ofertă mult mai bogată pentru a alege şi din acest motiv te-am invitat la mine pe perioada sezonului de baluri. Mă gândeam că va interveni ceva extraordinar.

- E ceea ce am sperat şi eu, zise Celina. Voiam să întâlnesc un bărbat de care să mă îndrăgostesc.

-Visele romantice sunt periculoase, Celina. Viaţa nu e aşa. Mă tem că vei sfârşi întotdeauna prin a fi dezamăgită.

- S-ar putea să fie adevărat. Poate ar trebui să mă întorc acasă, de vreme ce nu mai merit atâta bunăvoinţă.

Lady Keller o rugă să rămână cât pofteşte, dar Celina era ferm hotărâtă să plece a doua zi.

După ce balul se sfârşi, Celina se întoarse în propria cameră, se schimbă şi se aşeză în faţa oglinzii de la noptieră, aşteptând camerista să-i pieptene părul.

- Sadie, mâine plecăm, îi spuse ea fetei.

- Ce păcat!

- Nu tocmai. Va fi aşa de bine să mă întorc acasă şi să-l revăd pe unchiul James.

"Acasă" era un conac la ţară, proprietate a lui sir James Storton, baronet, care o crescuse pe Celina de la moartea părinţilor acesteia petrecută în urmă cu zece ani.

Unchiul James era un om bun. dar cam excentric, care îşi petrecea timpul făcând tot felul de cercetări ştiinţifice. Ştia tot ce era de ştiut despre plante, păsări şi insecte, dar absolut nimic despre cum se creşte o fată.

Ii supraveghease educaţia, concediind pe multe guvernante, pentru că nu aveau suficiente cunoştinţe ştiinţifice, iar până la urmă sfârşise prin a prelua el însuşi educaţia nepoatei sale.

Altmineri, o lăsa să se descurce singură. Rezulatul era că fata dobândise o inteligenţă mult deasupra tinerelor de aceeaşi vârstă şi era complet liberă.

In pofida excentricităţii sale, unchiul James era popular printre vecinii săi şi era invitat peste tot, chiar şi de către contele de Torrington.

După moartea contelui, survenită în urmă cu zece ani, văduva acestuia continuase să-l invite la castel, în speranţa că va avea o influenţă pozitivă asupra destrăbălatului său fiu, Robin, care moştenise titlul tatălui său.

Speranţa ei se năruise însă imediat. Tânărul conte era nepăsător şi încăpăţânat. în plus, risipea banii pe jocurile de cărţi şi pe femei. Se zvonea că virtuoasa lui mamă era disperată.

însă pentru Celina, care în momentul respectiv avea cincisprezece ani, tânărul conte era ca un zeu. Era de-ajuns să-i privească o singură dată ochii melancolici şi şuviţele de păr care-i cădeau pe frunte pentru a începe să viseze.

Poveştile despre isprăvile sale o îngrozeau, dar în acelaşi timp o şi încântau.

în plus, faptul că avea cincisprezece ani, o transforma din start într-o tovarăşă inofensivă. Nu s-ar uita la ea ca la o femeie, ci ar privi-o mai degrabă ca pe un copil.

Tânărul conte o privea pe Celina ca pe o soră gata mereu să-l acopere când n-avea chef să-i ofere explicaţii mamei sale.

în adâncul sufletului ei însă, Celina trăia într-o lume a fantasmelor. Nu ştia când se petrecuse această transformare, însă simpla rostire a numelui acestuia făcea ca inima să-i bată şi mai repede. Visa la ziua când o va cere în căsătorie, dar trebuia să revină de fiecare dată cu picioarele pe pământ.

„Nu am nicio şansă, îşi spuse ea privindu-se în oglindă. Uită-te la mine cât de searbădă sunt. Iar viaţa lui e plină de femei frumoase. Singurul meu atu este că sunt în stare să călăresc la fel de bine ca un bărbat. El însuşi mi-a spus-o. Că

sunt exact aşa cum ar trebui sa fie o soră”.

Avea optsprezece ani când făcuse această devastatoare declaraţie despre ea.

Tocmai se întorsese de la Paris, unde dusese o viaţă "de desfrâu", după cum se exprimase mama acestuia, chiar dacă nu dezvoltase ideea în faţa Celinei.

încercările ei de a afla mai multe de la Robin însuşi se dovediseră lipsite de succes.

- Nu şi tu, zisese el jumătate gemând, jumătate râzând. Eşti la fel de rea ca mama.

Replica aceasta o readusese la tăcere.

- Slavă Cerului că pot veni acasă şi că-ţi pot vorbi ca unei surori. Eşti singura persoană în care pot avea încredere. Nu mă judeci, astfel că îţi pot spune ce simt.

- Vreau să-mi spui totul despre ce simţi.

- Am mare nevoie de libertate. La cel mai mic semn de îngrădire, simt că îmi pierd minţile. Mama nu mă înţelege.

- Cred că e pur şi simplu îngrijorată. Se teme că femeile pe care le frecventezi nu te iubesc pentru ce reprezinţi tu însuţi.

- O, Doamne! Sper şi eu că nu. Doamnele pe care le frecventez, după cum spui tu, sunt dornice de aventuri pasagere din care ies mai bogate decât au intrat. Le convine. La fel şi mie.

- Dar nu te deranjează faptul că profită de tine?

- Sigur că nu. Având în vedere că şi eu profit de ele, nu văd care e problema. Nu există nicio obligaţie de nicio parte.

- Presupun că un asemenea aranjament e foarte convenabil.

- Extrem de convenabil. Fiecare parte profită cât poate de celălalt, iar la sfârşit despărţirea se face pe cale amiabilă. Nu sunt nevoit să aud reproşuri sau să văd lacrimi. O, Doamne, cât le urăsc pe femeile care plâng.

- Poate că le dai motive să plângă, nu?

- îmi plătesc datoriile cu diamante şi cu perle. Presupun că n-ar trebui să vorbesc astfel în faţa unei tinere bine crescute. Adevărul e, recunoscu el, că nu mă gândesc la tine ca la o tânără doamnă.

- Ştiu. Mă vezi ca pe o soră.

- Sau ca pe un frate. Nu am simţit niciodată că trebuie să mă îngrădesc când vorbesc cu tine. E aşa o uşurare.

- Poţi să mi te confesezi oricând doreşti.

Abia mult mai târziu, în pat, înţelesese adevăratele şi descurajantele implicaţii ale confesiunii acestuia. Nu voia să-i fie soră sau frate. Voia să se uite la ea cu ochi strălucitori şi să-i stea la picioare.

în clipa aceea, simţise însă un soi de fericire ştiind că este singura persoană căreia îi poate vorbi deschis.

în clipa aceea, îşi dăduse seama că îşi nedreptăţise unchiul.

Lady Keller îl învinovăţise pentru că nu-şi adusese nepoata la balurile londoneze cu şase ani mai devreme.

De fapt, unchiul James încercase, însă ea refuzase imediat, după ce devenise sigură că Robin nu va fi la Londra. Planul lui era să rămână la moşie.

In anul următor, situaţia se repetase, iar ea îşi refuzase din nou unchiul. După aceea, omul renunţase, fapt de care nu prea aveai cum să-l învinovăţeşti.

Pe măsură ce acesta îmbătrânea şi devenea tot mai excentric, Celina preluase frâiele proprietăţii. îi facea mare plăcere să se ocupe de administrarea moşiei.

Treptat, viaţa ei devenise o suită de obligaţii de îndeplinit, călărie, petreceri locale şi vizite ocazionale ale lui Robin.

Contele îşi petrecea majoritatea timpului în străinătate, iar când revenea la castel, petrecea vremea cu valetul şi dădea petreceri la care îşi invita vecinii.

La aceste petreceri dansa cu el şi, cu săptămâni bune înainte visa la clipa când acesta o va ţine în braţe, chiar dacă într-un mod protocolar. Va putea să viseze câteva clipe că sunt iubiţi.

Apăruse o nouă faţă prin împrejurimi, lady Violet Manyard, drăguţă, bogată, împlinită, cu relaţii sus-puse şi soţia ideală pentru un conte.

Era pentru prima dată când îl întâlnea pe lordul

Torrington şi toată lumea se întreba dacă va reuşi acolo unde altele eşuaseră.

Mama lui Robin îşi dorea cel mai mult să vadă ce se va petrece şi spera într-o rezolvare pozitivă.

Celina încercă să fie rezonabilă. Dacă lady Violet se va dovedi soţia potrivită pentru conte, ea se va bucura din suflet pentru el.

Numai că din prima clipă când o zări, înţelese că nu era o femeie plăcută. Era mândră şi cu nasul pe sus, iar printre virtuţile sale nu se număra şi generozitatea.

Prima privire pe care i-o aruncă Celinei îi spuse acesteia că ştia cine e şi că o dispreţuieşte. în ochii ei se citea expresia "fată bătrână". Nu exista o persoană mai demnă de dispreţ ca ea.

în prima parte a serii, Robin îşi îndeplini datoria dansând cu Celina, cu lady Violet şi cu alte domnişoare care nu-şi pierduseră speranţa.

Când o invită pe Celina a doua oară la dans, o dirijă spre bibliotecă şi exclamă uşurat:

- Gata cu dansul! Ce bine că nu sunt nevoit să fac pe galantul cu tine. Vorbeşte-mi! Fă-mă să râd!

- Să-ţi fie ruşine! îl tachină ea. Sunt atâtea tinere care de-abia aşteaptă să flirteze cu tine.

M-am săturat de flirt. E prea mult pentru mine. De fapt, m-am plictisit de toate. Există clipe când totul pare să-şi fi pierdut farmecul.

Sesiză că tânăra se uită la el cam ciudat.

- Ce s-a întâmplat?

- Comportamentul tău este problema, îl apostrofă ea cu severitate. Nu-mi oferi nişte vin?

- O, Doamne! Doar nu trebuie să te servesc eu. Poţi să iei singură.

- Iau vorbele tale ca pe o invitaţie, spuse ea umplându-şi paharul.

El zâmbi.

- NUai nevoie de invitaţie. A trecut multă vreme de când eşti de-a casei.

„Ca un preş sub picioarele tale", îşi spuse ea, încercând să nu simtă amărăciune.

- Apropo, ce crezi de lady Violet? îl întrebă ea imediat.

El scoase un geamăt.

- Te-a pus mama să mă descoşi? Trebuia să mă gândesc...

- Este o tânără desăvârşită şi virtuoasă.

- Doamne Dumnezeule!

-A sosit vremea să te căsătoreşti şi să faci copii. Mi se pare soţia potrivită pentru tine.

Ştia că fiecare vorbă pe care o rostea distrugea orice şansă a celeilalte femei. Nimic nu-i displăcea mai mult lui Robin decât vecinii care se amestecă acolo unde nu le fierbe oala.

„Nu sunt tocmai drăguţă", îşi spuse ea. „De fapt, sunt foarte şireată".

Dar primise şi răsplata pentru comportamentul ei, întrucât restul serii nu dansase decât cu ea, ignorându-le pe toate celelalte femei.

Lady Violet plecase devreme, iar anul următor se căsătorise cu un viconte bătrân.

Seara aceea marcase un moment de cotitură în viaţa ei.

în timp ce stătea în pat, se gândea că nu mai putea sta lângă un bărbat care nuo iubeşte.

Lady Keller era în zonă, astfel că de la invitaţia la o serată până la aceea de a-şi petrece următorul sezon la Londra nu fusese decât un pas.

- Vei avea parte de un sezon minunat, declarase femeia.

„Da, aşa va fi", îşi spusese Celia. „Voi găsi un bărbat celibatar şi mă voi căsători. Voi rupe vraja pe care Robin o întreţine asupra mea şi voi găsi un soţ splendid. Va regreta că m-a pierdut, dar va fi prea târziu".

Totul se petrecuse aşa cum plănuise. îşi făcuse debutul în lume într-un mod furtunos şi primise patru cereri în căsătorie.

Totul fusese însă zadarnic. Speranţa ei de a şi-l scoate pe Robin de la inimă fusese una falsă. Persista, ca întotdeauna, în

gândurile ei. •.

Iar acum, pleca acasă la fel de îndrăgostită de un bărbat căruia nu-i păsa de ea.

Capitolul 2

Contele de Torrington stătea rezemat de o pernă şi arunca priviri languroase femeii de lângă el. Ştia că o priveşte, astfel că femeia îşi arătă magnificul trup care se întrezărea prin cămaşa de noapte transparentă.

O răsplătise cu asupra de măsură pentru plăcerea pe care i-o oferise, întrucât la gâtul Colettei era un lanţ cu diamant.

- Robin, dragul meu, ai fost întotdeauna atât de generos cu mine.
- Generozitatea mea nuo întrece pe a ta. Trebuie să mărturisesc că sunt epuizat.

Era un bărbat bine făcut, un animal de pradă gata să-şi satisfacă dorinţele cele mai mari. De când moştenise titlul, tot ce îşi dorea îi cădea în braţe. în ultima vreme, mai apărea şi o altă femeie în aşternuturile lui, deşi Colette îi ocupa mult timp.

Toate franţuzoaicele ştiau că e bogat. în fapt, fiecare femeie cu care se culcase purta o bijuterie de la el.

Se ducea la teatru aproape în fiecare seară, iar în timp ce stătea în lojă alături de o femeie frumoasă, ochii cercetau în jur. Se zvonea că de acolo îşi alegea următoarele partenere.

- De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă el.
- Te admiram, aşa cum fac întotdeauna. Eşti ceea ce se spune "un bărbat chipeş".
- Probabil nu există vreo femeie care s-o ştie mai bine decât tine.

- Trebuie să mă laşi să vin într-o zi cu tine la sala de gimnastică, să văd cum te antrenezi.

- îmi pare rău. Femeilor nu le este permis să intre.

- O, bărbaţii! Mă întreb cum de ai devenit aşa de puternic. Habar nuai ce mult îmi place forţa ta când mă ţii în braţe.

Femeia izbucni în râs.

- îţi aminteşti de bărbatul acela care a încercat să-ţi fure diamantele?

- Te referi la Vallon? Dar asta s-a petrecut acum doi ani.

- M-am întrebat întotdeauna cine a fost norocoasa doamnă care a primit până la urmă diamantele? De un lucru sunt sigură: nuam fost eu.

- Sigur că nu. Pe vremea aceea nu ne cunoşteam aşa de bine cum ne cunoaştem acum.

- O, da! Am ajuns să ne cunoaştem destul de bine. Sunt chiar tentată să spun că nimeni nu te cunoaşte mai bine decât mine.

Cu diplomaţie, el evită să-i răspundă. îi plăcea să lase tuturor femeilor cu care avea aventuri amoroase impresia că îl cunoaşte mai bine ca oricine altcineva.

Adevărul era că nu cunoşteau decât o parte din el însuşi. Bonomia lui nu era decât de suprafaţă. Nu spunea celorlalţi decât ceea ce voia să le spună.

- Cred că Vallon a fost foarte surprins să descopere cât de puternic eşti, zie Colette. Se spune că l-ai doborât cu o singură mişcare.

- De ce să ne gândim atâta la el? întrebă contele, ridicând din umeri.

- Poate ar trebui să te gândeşti la el, având în vedere ameninţările pe care le-a proferat la adresa ta.

- O fi ameninţat el, dar mai greu îi va fi să pună totul în practică. Mai are de ispăşit câţiva ani de închisoare. Lasă îl în plata Domnului! Ce-ar fi să ne gândim la felul cum vom petrece restul serii.

- Ai vreo sugestie?

- Păi...

Se opri, alertat de zgomotul de jos.

- O, Doamne! Ce-o fi?

Zgomotul era tot mai puternic. Colette constată cu neplăcere că era vocea unei femei.

- Nu e nimic, zise ea cuprinzându-l în braţe. Fă dragoste cu mine!

- O clipă!

- Nu pleca! îl imploră Colette. Rămâi cu mine!

Ca să îl ademenească şi mai mult, ieşi de sub aşternut şi se aşeză pe marginea patului.

- Eşti superbă, spuse el apreciativ.

- Atunci, vino la mine!

- Nu lipsesc decât o clipă. Rămâi aşa!

Plecă, iar Colette aruncă furioasă cu ceva în uşă.

De jos, se auzea o femeie ţipând.

- Nu-ţi permit să mă dai afară. Vreau să vorbesc cu el. Cer să-l văd. Dă-mi drumul!

Contele zâmbi. Acesta era stilul lui Monique.

Coborî repede treptele şi strigă:

- E în regulă, François, mi-e prietenă.

François îi aruncă o privire plină de reproş, întrucât se ştia prea bine că nimeni nuare voie să-l deranjeze pe stăpân când e cu altă femeie. Robin se mărgini să-i facă semn cu mâna pentru a se da la o parte şi o întâmpină pe Monique cu braţele

deschise.

îmbrăcămintea şi bijuteriile pe care le purta arătau foarte bine că provenea dintr-o familie de seamă. Iar verigheta arăta clar că e căsătorită. După ochii scânteietori, puteai să-ţi dai seama că e furioasă.

Se întoarse spre el şi-l copleşi cu reproşuri.

- E aici, nu-i aşa? Ştiu că aşa e. Necredinciosule! Cum ai putut să mă înşeli...?

Cuvintele i se opriră în gât, întrucât contele o acoperi cu sărutări. Când era aproape leşinată, îi dădu drumul.

- Fii cuminte! Nu mai vreau să aud niciun cuvânt.

Câteva clipe, femeia nu reuşi decât să scoată un oftat de

plăcere. Imediat ce îşi reveni, strigă la el:

- M-ai înşelat!

Drept răspuns, el o sărută din nou.

- E mai bine. NUai de ce să faci atâta scandal, Monique.

- Eşti cu o altă femeie.

- Vreo cinci-şase.

- îmi eşti necredincios.

- Ba nu, îţi sunt credincios... de fiecare dată când sunt cu tine.

- Dar când nu eşti cu mine...

- Atunci, sunt credincios altcuiva. De ce te frământi atât?

- Crezi că fiecare femeie din Paris face parte din haremul

tău?

- Monique, eşti adorabilă!

- La fel şi tu. Să mergem sus.

- Nu cred că e o idee...

Fu întrerupt de ţipătul lui Monique care arătă cu degetul în sus. Urmărind cu privirea direcţia degetului, o văzu pe Colette coborând.

- O, nu! zise el scoţând un geamăt.

„Pentru aşa ceva nu există decât o soluţie”.

- Doamnelor, doamnelor, rosti el cu glas tare, nuare niciun rost să ne certăm pentru aşa ceva. E iubire pentru toată lumea.

Se întoarse şi începu să urce treptele. Cele două femei se luară după el, mai întâi temătoare, după care resemnate, iar în cele din urmă tot mai încântate.

Dispărură toţi trei în spatele uşii, lăsându-l pe François să privească uimit după ei.

Şi să mai spui că englezii sunt reci!

Celina avu nevoie de câteva zile să se acomodeze din nou cu viaţa la ţară. Unchiul James părea încântat de întoarcerea ei şi deloc supărat că nu-şi găsise un soţ. Presupuse că în adâncul sufletului său nu-şi dorea s-o vadă plecată.

Unele vecine veniră s-o viziteze şi-i puseră o mulţime de întrebări despre Londra. Primi şi un bilet de la lady Torrington.

"Draga mea Celina,

Mă bucur nespus că te-ai întors. Te-aş fi vizitat, dar nu mă simt prea bine. Vino pe la mine şi povesteşte-mi totul.

Letiţia Torrington."

Celina se duse aproape imediat la castelul Torrington, călare pe un ponei.

Contesa o primi stând pe canapea.

- îmi pare foarte rău că nu vă simţiţi bine, zise Celina, în timp ce era îmbrăţişată de bătrâna doamnă.

- Mă simt deja mai bine că te văd, draga mea. Mă bucur nespus că te-ai întors.

- Vreau mai întâi să-mi spuneţi dumneavoastră ce aţi mai aflat, zise Celina, încercând să pară nepăsătoare. Aţi primit vreo veste de la Paris?

- Adică de la nesuferitul meu fiu? Păi... sper să-l vedem cât

de curând acasă.

- Da? îl plictiseşte Parisul?

- Cred că începe să înţeleagă că titlul lui implică şi unele obligaţii, zise văduva, alegându-şi cu mare grijă vorbele. Are treizeci de ani şi a sosit vremea să-şi facă datoria.

- Dar oamenii spun asta încă de când a moştenit titlul, remarcă tânăra râzând. Până acum, nua luat pe nimeni în seamă.

- S-ar putea ca lucrurile să se fi schimbat între timp. Hai să vorbim despre tine, acum. Mă aşteptam să te văd purtând un inel cu un diamant imens după sezonul de la Londra.

- Ce... vreţi să spuneţi? o întrebă Celina, cu prefăcută candoare.

- Zvonurile ajung până şi aici. Presupun că ţi-ai făcut o intrare furtunoasă în lumea bună şi că ai primit câteva cereri în căsătorie.

- Aţi auzit cumva să fi acceptat vreuna din ele?

- Mi-a ajuns la ureche câte ceva despre unele pe care ar fi fost înţelept să le accepţi.

- Pe toate în acelaşi timp? Nu s-ar fi iscat bârfe?

Contesa râse din toată inima.

- Şireată mai eşti. Spune-mi dacă i-ai dat vreunuia dintre pretendenţi speranţe.

- Niciunuia.

- Nici măcar marchizului?

- Nu am genul acesta de ambiţii.

- Cu toate astea, dacă există o femeie născută pentru a fi soţie, tu eşti aceea. Ai un suflet cald şi ştii cum să creezi senzaţia de acasă, de cămin. Am văzut cum l-ai transformat pe unchiul tău, de a ajuns să înflorească.

- Păi... ţin foarte mult la el.

- Numai bunul Dumnezeu poate şti cum de ţii la el. Spun asta deşi îmi este cel mai vechi prieten pe care îl am. Meriţi ceva mult mai bun decât viaţa pe care o duci în prezent.

- Dar sunt perfect fericită aşa cum sunt, protestă Celina, încercând să pară convingătoare. E limpede că sunt destinată să rămân fată bătrână.

- Prostii! Am alte planuri pentru tine.

- Cum? Nu, vă rog, doamnă Torrington, nu vreau să-mi găsiţi un soţ.

,

- Sigur că nu. Mi-ai arătat că te descurci foarte bine şi

Î

singură. Dar a găsi bărbatul potrivit este cu totul altceva. Draga mea, mi-ai fost întotdeauna ca o fiică.

- Iar dumneavoastră mi-aţi fost ca o a doua mamă,

S

recunoscu Celina cu afecţiune.

- Am încercat să fiu, dar acum te rog să faci ceva pentru mine. E ceva la care ţin nespus.

- Atunci, voi face. Ştiţi prea bine că sunt gata să fac orice

îmi cereţi. Despre ce e vorba?

- E simplu. Vreau să te căsătoreşti cu fiul meu.

Robin obişnuia să se trezească devreme şi să ia micul dejun singur, chiar dacă avusese companie în seara anterioară. în opinia lui, puţine femei arătau bine dimineaţa.

Ii fusese destul de greu să scape de Monique şi de Colette în dimineaţa zilei următoare, aşa încât renunţase la compania feminină pentru câteva zile.

în timp ce îşi bea cafeaua, îi fu adusă corespondenţa. Una dintre scrisori era din Anglia, aşa că o deschise imediat.

Era de la sora mamei sale, Clarice, o doamnă la care ţinea mult, deşi o vedea foarte rar.

Aceasta îi scria:

"iMult iubita ta mamă este ultima persoană din lume care să se plângă, dar adevărul e că se simte foarte slăbită, iar starea i se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Inima ei nua fost niciodată puternică, astfel încât nuar fi surprinzător dacă doctorul i-ar spune că nu mai are mult de trăit.

O singură dorinţă mai are: să te vadă, Robin.

Te iubeşte foarte mult şi e foarte tristă că nu te-a mai văzut de câteva luni."

Robin se ridică imediat de pe scaun şi privi.îngrijorat în jur. în pofida vieţii destrăbălate pe care o ducea, îşi iubea nespus mama şi ştia că trebuie să se întoarcă grabnic în Anglia.

Nu va fi împăcat până nuo va vedea.

- Cheamă îl repede pe valetul meu personal, îi spuse secretarului. Spune-i să pregătească totul pentru o plecare cât mai grabnică. Va trebui să anulezi toate întâlnirile programate. Mă tem că sunt destul de multe.

- Da, stăpâne, zise secretarul puţin înţepat. Pot să vă întreb dacă există vreo "întâlnire socială" zăcând pe undeva prin casă în momentul de faţă?

- Nu. Să-ţi fie ruşine pentru o asemenea întrebare impertinentă. Va trebui să scrii o mulţime de scrisori în care să refuzi invitaţii, să-ţi ceri scuze, întrucât trebuie să plec acasă. Mama e bonavă.

- Pot şi să spun când revine stăpânul la Paris?

- Habar nuam, dar nu voi rămâne în Anglia mai mult decât e necesar.

Ştia că mama lui avusese dintotdeauna o constituţie delicată, dar acum, cu o dietă nouă şi cu medicamentele potrivite, îşi va reveni.

Era convins de asta.

Hotărî prin urmare să nu ia decât puţine bagaje, ceea ce însemna cinci geamantane.

La puţină vreme după- aceea, se îndreptau spre gară de unde în trei ore urmau să ajungă la Calais.

Odată ajunşi acolo, din cauza unei furtuni toate vapoarele erau ţinute pe loc. După ce mânca şi bău, se duse să se plimbe pe malul mării.

Reflectă la viaţa lui şi la faptul că totul îi venea ca pe tavă. Plăcerea pe care putea să şi-o procure pentru că avea bani suficienţi ca să plătească, şirul de femei care de-abia aşteptau să i se ofere, totul i se părea lipsit de sens, de noimă.

Unde erau munţii pe care trebuia să-i urci? Unde era entuziasmul care să ofere sarea şi piperul vieţii? Unde era provocarea care să-i facă inima să bată mai tare de dorinţa de a depăşi toate obstacolele?

Avusese tot ce-şi dorea un bărbat... în afară de ceva după care să tânjească.

Se întoarse pentru a reveni la hotel. Se opri însă dintr-odată, alertat de ceea ce văzuse.

Sau, cel puţin, i se păruse că vede.

Privi în jur. Era singur.

Câteva clipe ar fi fost în stare să jure că mai era cineva acolo, un chip cunoscut, un chip pe care, când îl văzuse

ultima dată, era plin de ură.

Clătină din cap şi se întoarse la el în cameră, comandând coniac.

- Furtuna s-a mai potolit, remarcă Stigwood când îşi aruncă ochii pe fereastră. Mâine, vom pleca.

- Bine. încep să văd fantome în locul acesta.

- Ce fel de fantome, stăpâne?

- Ale unor oameni care nuau cum să fie aici. Pierre Vallon, de pildă.

- Hoţul pe care l-aţi băgat în închisoare acum doi ani?

- Exact.

- îmi amintesc cum înjura şi blestema, şi spunea că se va răzbuna. Parcă a primit zece ani, nu?

- Da. Aşa că trebuie să fie în continuare în spatele gratiilor. Prin urmare, nuaveam cum să-l fi văzut. în plus, dacă ar fi fost aici, sunt sigur că ar fi încercat să mă omoare.

- O, nu, stăpâne! Plănuia ceva şi mai rău. Nu vă amintiţi că a spus că va înfăptui ceva care vă va frânge inima? Iar una dintre doamnele care asistau la proces a spus că nu aveţi inimă.

- Exact. M-am culcat cu ea chiar în seara aceea, ca semn al aprecierii mele.

Stigwood zâmbi.

- Majoritatea gentlemenilor sunt exact invers, comentă el.

Vor ca femeile să creadă că au suflet.

- Nişte proşti! Un bărbat înţelept e onest de la bun început, ca să nu audă lamentări după aceea. Noapte bună, Stigwood!

Spre marea lui uşurare, a doua zi furtuna se opri, astfel că reuşiră să părăsească portul.

Privi înapoi spre coasta Franţei, întrebându-se când se va întoarce şi sperând că nu va dura prea mult. Ştia însă că oricât de mult iubea Parisul, va trebui mai întâi să se gândească la sănătatea mamei sale. Dincolo de afecţiunea pe care i-o purta, îi plăcea modul cum administra moşia, ceea ce îi îngăduia să plece adeseori în străinătate.

se încordă brusc când zări un bărbat pe chei care se uita ţintă la el.

Iar ochii lui erau plini de duşmănie.

- Priveşte acolo! îi strigă el lui Stigwood. îl vezi pe Pierre Vallon?

- Nu, zise valetul. Cum să fie el, atâta vreme cât e la închisoare?

- Adevărat, admise Robin.

Când privi din nou, acesta dispăruse.

Robin ajunse la castelul Torrington spre seară, iar prima persoană pe care o văzu fu doctorul.

- Cum se simte? îl întrebă el imediat.

Domnul Thorell şovăi şi răspunse cu precauţie:

- Să spunem că mă bucur să vă văd aici. Mama dumneavoastră e foarte slăbită... Dar îşi va reveni, continuă el. A mai avut probleme şi până acum, dar au trecut. Nu e tânără, iar situaţia actuală nuare cum să dureze la nesfârşit. Ştiu că vrea să vă spună unele lucruri cât mai e vreme.

- Cât mai e vreme? repetă Robin, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce naiba vreţi să spuneţi?

Privirea doctorului îl făcu pe conte să alerge pe scări şi să dea buzna în camera mamei sale.

- Mamă! strigă el.

- Ce multă vreme a trecut de când te-am văzut ultima dată, murmură ea. Nu mă aşteptam să te întorci.

- Mătuşa Clarice mi-a spus că eşti bolnavă şi am venit cât de repede am putut. Ar fi trebuit să mă anunţi.

- Dragul meu, nu voiam să te alarmez pentru o nimica toată. Am şi eu momentele mele de slăbiciune.

- Dar îţi revii repede, zise el. La fel va fi şi acum.

- Nu sunt aşa de sigură. Ceva îmi spune că boala mea este mult mai serioasă. Dacă nu te-ai fi întors, aş fi trimis după tine. Trebuie să vorbim serios înainte să...

Fu oprită de fiul ei, eare-i acoperi buzele cu mâna.

- Taci! Avem suficientă vreme la dispoziţie.

- Mă tem că nu. Dragul meu Robin, zilele mele sunt numărate. Vreau să mor împăcată că eşti aşezat la casa ta.

- Dar dacă nu eşti cu mine, nimic nuare cum să fie în regulă, spuse el cu fervoare.

Mama lui zâmbi.

- Ştiu, dragul meu, răspunse ea. Dar nimeni nu trăieşte o veşnicie şi când, în sfârşit, voi ajunge în rai, vreau să ştiu că totul se află pe mâini bune. Exact cum a fost şi când trăia tatăl tău. Datoria ta acum este să-ţi întemeiezi o familie care să ducă numele familiei mai departe.

- Mamă...

- Da, ştiu. Te-am tot pisat la cap să te căsătoreşti, nu-i aşa? Şi întotdeauna mi-ai spus să am răbdare. Dar nu mai pot avea răbdare. Oferă-mi plăcerea de a te vedea căsătorit înainte să mor.

- Dar nuam găsit nicio femeie care să mi se pară potrivită pentru acest rol.

- Nici nuaveai cum, având în vedere că nuai privit unde trebuia. Ascultă-mă bine, dragul meu.

Robin îi luă mâna şi i-o sărută.

- Ascult, mamă.

- Oamenii ca noi nu-şi permit întotdeauna să se căsătorească din dragoste, iar tu oricum nu te-ai căsători din dragoste. Ai nevoie de o mireasă potrivită şi ţi-am găsit-o.

- Mamă!

- E tânără şi dintr-o familie bună, deşi nu mai importantă decât a noastră. Trăieşte în zonă de ani buni şi ştie ce se aşteaptă de la ea când va deveni contesă de Torrington.

- Locuieşte aici? O cunosc?

- Sigur că da. Celina Storton, pe care ştiu că o îndrăgeşti.

- Celina? repetă el, neîncrezător.

- Celina. Este cea mai bună alegere din lume. Ştie ce îţi poate pielea, aşa că nu va avea parte de surprize foarte neplăcute.

- Neplăcute?

- Păi, nu te bucuri de o reputaţie tocmai bună, dar ea te cunoaşte suficient de bine încât să închidă ochii, să fie rezonabilă...

- Foarte drăguţ din partea ei...

- Da, şi ar trebui să te arăţi recunoscător, deoarece ai nevoie de o femeie care să fie blândă cu tine şi care să nu fie foarte afectată când îi pui răbdarea la încercare.

- Mamă, ce idee extraordinară!

- E într-adevăr o idee extraordinară şi curând la fel ţi se va părea şi ţie.

După câteva clipe de tăcere, contele izbucni în râs.

- Celina? repetă el. Să mă căsătoresc cu Celina? Dar e prea de tot!

Izbucni din nou în râs.

Mama lui îl privi exasperată, aşteptând să se oprească.

A

Insă el nu se opri. Râse, râse şi iar râse.

Capitolul 3

La puţină vreme după discuţia cu contesa, Celina dori să rămână singură cu gândurile ei. Ceea ce auzise şi ceea ce spusese era aşa de neobişnuit, încât nu suporta compania nimănui.

„Vreau să te căsătoreşti cu fiul meu”.

Asta îi spusese contesa, iar pentru câteva clipe Celinei îi stătuse inima în loc. La urma urmei, o dorea şi îşi rugase mama să facă propunerea în locul lui.

Speranţa însă i se risipise imediat. Nu el o dorea, ci mama lui dorea să-l vadă aşezat la casa lui.

- Dar gândiţi-vă şi dumneavoastră! Nu v-ar îngădui niciodată să-i alegeţi soţia.

- Nu îşi va alege niciodată una, dacă nu acţionez imediat.

Sunt convinsă că Robin nu se va căsători din dragoste. Are idei prea ciudate despre căsătorie şi iubire. Prea bine. Să fie vorba numai de prietenie. Cele mai trainice căsătorii sunt fondate pe prietenie. Şi ce femeie îi e mai bună prietenă decât tine?

Celina păstră tăcerea, măcinată atât de speranţă, cât şi de îndoială.

- Nu pretind că va fi întotdeauna uşor, continuă contesa. Ştim amândouă cum îi e firea şi că nu are cum să se schimbe peste noapte.

- Vreţi să spuneţi că nu-mi va fi credincios?

- Bărbaţilor nu prea le stă în fire să fie credincioşi, nici măcar atunci când se căsătoresc din dragoste. Trebuie să fim realiste. Nu trebuie să ai iluzii în ziua când te căsătoreşti, ca să nu ţi se frângă mai târziu inima.

- îmi închipui.

- Eşti o fată înţeleaptă. Ştiu că îl pot lăsa pe mâinile tale. Şi poţi administra moşia aşa cum am făcut eu.

- Ca să se poată întoarce la Paris şi să mă lase singură? Parcă spuneaţi că începe să-şi recunoască obligaţiile, nu?

- Da. Ştie că trebuie să aibă copii, iar când va pleca în Franţa, vei sta cu copiii.

Celina se abţinu să mai scoată vreo vorbă, întrucât contesa nu vedea nimic rău într-o asemenea poveste.

- Am nevoie de timp să reflectez, spuse ea.

- Sigur că da, draga mea. Sunt convinsă că vei ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine: că planul este excelent. Vei avea o casă frumoasă, o poziţie socială şi copii. E mai bine decât să rămâi fată bătrână. Iar când Robin va mai îmbătrâni, o va lăsa mai moale.

„S-o lase mai moale, însemna probabil să le fugărească pe femeile din vecinătate", îşi spuse Celina.

Dintre cele două perspective, Celina prefera Parisul.

Se întoarse acasă cufundată în gânduri. Primul ei gând fu să respingă imediat propunerea. II iubea pe Robin din toată inima.

Visase să vadă lumina iubirii în ochii acestuia, să stea lângă el la biserică şi să-l vadă punându-i verigheta pe deget.

Iar acum i se oferea simulacrul acestui vis: să devină soţia lui, ştiind că nu înseamnă nimic pentru el.

Cum să îndure aşa ceva?

Dar îi zbură imediat gândul la viaţa care o aştepta dacă refuza.

Unchiul ei nu va mai trăi mulţi ani. Probabil îi va moşteni proprietatea şi-şi va petrece întreaga viaţă în singurătate.

Probabil că într-o bună zi îl va vedea pe omul iubit căsătorindu-se cu alta şi va regreta întotdeauna că a pierdut şansa care-i fusese oferită.

Dacă s-ar căsători cu el, ar fi singură şi nefericită, dar măcar şi-ar găsi fericirea în copiii pe care i-ar avea cu el. Era puţin, dar mai mult decât îndrăznise să spere.

După două zile în care stătuse ca pe ace, se întoarse la castelul Torrington.

- Voi proceda aşa cum îmi spuneţi, doamnă.

- Ştiam eu că o vei face.

Răspunsul contesei o facu să se simtă straniu. Tare mult şi-ar fi dorit ca aceasta să nu fi fost atât de sigură. Dar fiind cea mai importantă doamnă din district, era obişnuită să poruncească tuturor şi toată lumea să i se supună. Toată lumea în afară de fiul ei.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, contesa adăugă:

- Am vrut numai să spun că eşti un om cu mult bunusimţ, iar decizia pe care ai luat-o este înţeleaptă atât pentru tine, cât şi pentru el. Până la urmă, bunul-simţ este cel mai bun.

Bunusimţ! Cu acest cuvânt distrugea visele pe care Celina le avea de foarte multă vreme.

- Da, doamnă. Sunt sigură că aveţi dreptate.

- Bine. Acum că totul e stabilit, ce-ar fi să începem să facem planuri?

- Dar nu e totul stabilit. Trebuie să mai fie şi el de acord. Dacă nu vrea să mă ia de soţie?

Contesa zâmbi.

- Lasă asta în seama mea. Da, ce este? îl întrebă ea pe

valetul care tocmai intrase.

Acesta ţinea în mâini o tavă pe care era o scrisoare cu o grafie foarte familiară contesei. Celina, care mai văzuse scrisul, recunoscu imediat de la cine venea scrisoarea: era vorba de sora stăpânei, Clarice.

Şi contesa o recunoscuse, încât o luă imediat, cu un aer satisfăcut. După ce o citi, o puse deoparte, vizibil mulţumită de mesaj.

- Vreau să vorbeşti acum cu croitoreasa mea despre rochia de nuntă. Are deja schiţa făcută.

- Cred şi eu, zise Celina, năucită.

- Du-te sus, atunci!

Celina se aplecă pentru a lua scrisoarea care căzuse pe jos. Nu se putu împiedica să citească primul rând:

„Am făcut aşa cum mi-ai cerut...”

Puse repede scrisoarea pe o măsuţă, ca nu cumva să fie ispitită să citească mai mult şi se grăbi să iasă din odaie.

Nu mai fu deloc surprinsă să constate că doamna Ragley, croitoreasa, pregătise deja câteva desene şi alesese materialul, un satin alb strălucitor. Vălul era moştenire de familie.

- Da, v-am sesizat bine măsurile, spuse doamna Ragley. Nu îmi va lua multă vreme să termin rochia.

- Nu trebuie să vin la probă?

- Ba da, însă abia peste vreo două zile. Nu vă îngrijoraţi,

voi trimite eu după dumneavoastră, la momentul oportun.

Celina nu reveni decât peste două zile, la chemarea croitoresei.

In mai puţin de zece minute, era călare pe poneiul ei. Oricât de mult se străduise să dea dovadă de bunusimţ, era de-a dreptul încântată. Va proba rochia pe care o va purta în ziua când va deveni soţia lui Robin.

Când ajunse la castel, bucuria ei spori în clipa când zări trăsura contelui şi pe Stigwood, valetul acestuia.

Aşadar, se întorsese. Inima i se umplu de bucurie. Uşa de la intrare era deschisă, aşa că intră fără nicio problemă. Nimeni nuo întrebă nimic, întucât toată lumea ştia că e de-a casei. Prin urmare, se duse direct în camera contesei.

Dar în clipa când ajunse la uşă, se opri, reţinută de timiditate. Robin ar putea fi înăuntru, stând de vorbă cu mama lui. Cum să dea ochii cu el?

Se încordă când auzi râsul unui bărbat în spatele uşii întredeschise. Robin era cel care râdea. Şi râdea în hohote, de parcă ar fi auzit o glumă foarte bună. într-un târziu, se opri.

- Celina? repetă el pe un ton uimit şi amuzat în acelaşi timp.

Tânăra îşi ţinu respiraţia.

- Eu, să mă căsătoresc cu Celina? Asta e culmea!

A

începu din nou să râdă, de data asta fără să se mai

oprească.

Celina asculta, încremenită.

- Mamă, la ce ţi-a stat mintea? Celina e o fată de treabă, dar de ani de zile nu are niciun pretendent.

- Are douăzeci şi cinci de ani, se auzi vocea acidă a mamei sale.

- Aşa ziceam şi eu.

- La douăzeci şi cinci de ani, nu eşti fată bătrână.

- Ba da, mai ales dacă stai la ţară.

- Tocmai s-a întors de la Londra, unde din câte am înţeles, a primit mai multe cereri în căsătorie.

- Ea ţi-a spus toate astea? o întrebă el printre hohote de râs. Biata Celina!

E nefericită, probabil din această cauză inventează asemenea poveşti.

Celina îşi acoperi gura cu mâna. Era şocată de-a binelea. Auzi paşi apropiindu-se de uşă, astfel că se grăbi să plece, pentru a nu fi găsită acolo.

în clipa următoare era la grajd, luându-şi poneiul şi mânându-l spre casă.

Nu voia decât să se închidă în propria cameră şi să nu mai ştie de nimeni şi de nimic.

După ce lăsă calul pe mâinile unui grăjdar, merse la ea în cameră, se aruncă pe pat şi începu să plângă în hohote.

- Mamă, trebuie să renunţi la un asemenea gând, zise Robin când reuşi în sfârşit să se oprească din râs. Nu sunt pregătit pentru căsătorie.

- Nu te-am întrebat dacă eşti pregătit. Vreau să-mi îndeplineşti dorinţa cea mai mare înainte ... înainte să fie prea târziu.

Zâmbetul îi dispăru ca prin farmec, întrucât avea senzaţia că vocea mamei sale exprima ceva nou.

- Dacă voi muri, ceea ce s-ar putea întâmpla curând, vreau să fiu sigură că familia Torrington va dăinui multe generaţii de acum înainte.

Robin se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Mă voi strădui, mamă. Vreau să fii fericită, să fii aici şi să ai grijă de mine, aşa cum ai făcut întotdeauna.

- Da, ştiu că mă iubeşti şi că nuai vrea să mă vezi murind nefericită.

- Tare mult mi-aş dori să nu mai aduci vorba despre moarte, spuse el. Sunt sigur că îţi faci griji degeaba.

îşi aminti însă imediat de figura doctorului şi de tonul grav

cu care-i vorbise, astfel că era stânjenit.

Voia s-o mulţumească, dar cum să îndeplinească dorinţa

ei?

Se gândise că mama ei îi va spune foarte multe la întoarcere, dar nicio clipă nu-i trecuse prin minte că aceasta îi aranjase căsătoria şi că îi găsise şi o soţie.

Tocmai voia să-i spună că ideea era cu neputinţă de acceptat când mama lui zise, pe un ton slab:

- Nu cred că voi mai trăi mult. Doctorul mi-a spus că nu mai e nimic de făcut şi că trebuie să mă gândesc la ce se va întâmpla după ce voi muri. Visul meu dintotdeauna a fost să te văd căsătorit cu o fată drăguţă şi să ai copii care să crească aici. Din păcate, nu voi şutea să-mi văd nepoţii, dar măcar pot participa la căsătoria ta. Numai aşa voi şti că tradiţiile casei noastre vor continua, iar neamul nostru va dăinui. Dar poate îţi cer prea mult.

Robin nu ştia ce să spună.

O privea şi-şi spunea că e cu neputinţă să-i îndeplinească dorinţa. Nici măcar pentru ea nu putea renunţa la libertate.

Dar înţelegea că era extrem de fragilă.

Oare chiar era adevărat că nu va mai trăi multă vreme?

Dacă ar refuza-o, gestul lui ar putea s-o omoare. Cum va mai putea trăi cu o asemenea pată pe conştiinţă?

Fusese egoist întreaga lui viaţă, dar nu lipsit de inimă, şi-şi

iubea mama.

Cu un efort care părea să vină din adâncul fiinţei sale, spuse:

- Prea bine, mamă. Voi face aşa cum spui.

- O, mulţumesc mult, fiule. Ai făcut-o nespus de fericită pe mama ta.

I se luase o povară de pe inimă, astfel că se aruncă în braţele fiului său. Emoţionat, acesta o îmbrăţişă.

- Dar totul depinde de ceea ce îşi doreşte Celina.

- Cum te poţi îndoi de răspunsul ei?

- Păi... ştiu şi eu ce să mai cred? în mod cert, nu cred în povestea cu pretendenţii care se bat pe ea. Aşadar, crezi că e gata să mă accepte numai pentru că nu mai are alţi pretendenţi?

- O fată trebuie să se descurce cu ceea ce găseşte. Oricât de ştearsă ar fi persoana respectivă, adăugă femeia, privindu-l cu subînţeles.

Ironia îl făcu pe fiul ei să schiţeze un zâmbet. I se părea că nu se potriveşte cu starea ei de sănătate.

- Adevărat? Presupun că sunt şi avantaje în a avea o soţie care mă cunoaşte aşa de bine.

- Da. Nu va trebui să susţii discursuri frumoase sau să minţi, observă ea sarcastic.

Apoi oftă.

- Diseară, voi cina în cameră. Vei veni şi tu. Acum, te rog să mă laşi. Sunt istovită. '

în sinea lui, contele îşi spuse că trebuia să facă tot ce-i cerea mama lui. Se va căsători şi va fi un soţ respectabil atâta vreme cât va dori fiinţa care i-a dat viaţă.

Totuşi, ceva îi spunea că povestea asta nu va dura mult. După aceea, se va întoarce la viaţa lui de la Paris.

Mai târziu, cinară în camera mamei.

- Atâta vreme cât ai aranjat totul aşa de bine, cred că e cazul să-mi spui ce urmează, zise el, umplând un pahar cu vin. S-o vizitez pe Celina, sau vine ea la noi?

- Sperasem că o vei întâlni astăzi. Avea programare la croitoreasă, însă aceasta mi-a spus că nua venit.

- îşi face deja rochia? întrebă el neîncrezător. Erai sigură de răspuns, nu-i aşa?

- Nu vreau ca această nuntă să fie amânată.

- Iar dacă ar trebui să alegi o altă mireasă, rochia ar putea fi cu uşurinţă modificată. Mamă, eşti incorigibilă!

- Sigur că da! Altminteri, s-ar mai fi putut realiza ceva aici?

- Dar dacă Celina nu doreşte să mă aibă drept soţ?

- O parte din mine îşi doreşte să ai dreptate. Ar fi foarte bine. Oricum, mâine trebuie să-i faci o vizită şi să aranjaţi totul.

Ochii lui străluceau.

- Da, mamă. Nu, mamă. Cum spui, mamă.

- Nu fi impertinent!

îjî îji $

A doua zi dimineaţă, Celina se trezi devreme şi, luând o hârtie şi un stilou, se aşeză la fereastră. O durea capul de nesomn, iar faţa îi era umflată de plâns.

începu să scrie o scurtă scrisoare contesei.

"Vă rog să mă iertaţi, dar nu mă pot căsători conform dorinţelor dumneavoastră. După o reflectare profundă, am ajuns la concluzia că o asemenea căsătorie nu va avea sorţi de izbândă.

Sper că veţi reuşi să-i găsiţi o soţie lordului Torrington. Poziţia socială şi bogăţia îl vor face un bărbat râvnit. Există probabil o mulţime de femei care vor trece cu vederea reputaţia lui şi nu-i vor vedea decât calităţile."

Cu afecţiune,

Celina Storton.

I-o dădu apoi unui valet, sperând că va ajunge la destinaţie în timpul micului dejun. Contesa o va citi şi i-o va arăta, cu siguranţă, fiului său.

Celina simţea satisfacţie dar şi furie la gândul că Robin va citi aceste rânduri.

Să ştie că nu e atât de disperată, încât să se agaţe de orice bărbat, indiferent cum ar fi acesta.

Nici măcar de el.

Da, nici măcar de el.

încercă să se adune şi să înfrunte situaţia. Ea îl respingea, nu el. Şi ar face bine să nu uite.

După aceea, se duse în bibliotecă, pentru a se concentra asupra unor calcule. La scurtă vreme după aceea, auzi o trăsură oprind în faţa casei.

Uşa se deschise brusc, iar o voce melodramatică spuse:

- Aici erai!

- Stăpâne! exclamă ea, sărind în picioare, uimită să-l vadă pe lordul Delaine. Ce cauţi aici?

Marchizul intră cu îndrăzneală pe uşă.

- Am venit pentru tine, zeiţă! Gândeşte-te cum m-am simţit când am constatat că ai dispărut. Gândeşte-te la suferinţa mea, la inima mea frântă!

- Am încercat să vă fac să înţelegeţi...

Dar tânărul era aşa de absorbit de propria melodramă,

încât era incapabil s-o asculte.

- Nu se poate aşa ceva! strigă el. Când am văzut că ai plecat, am fost dezolat.

In pofida tristeţii sale, Celina nu se putu împiedica să zâmbească.

- Râzi de mine! strigă marchizul.

- Nu, adevărul este că...

- Mi-ai luat în derâdere pasiunea, dar inima mea îţi aparţine numai ţie.

- Vă rog, nu trebuie să...

Dar el începuse deja să repete scena din seara balului. în clipa următoare, se afla în genunchi, la picioarele ei.

- Priveşte! strigă el. Ai mai văzut un asemenea inel? Atât de elegant şi atât de mare! Câte femei te vor invidia! Gândeşte-te că le vei privi de sus, că...

Credea că un asemenea argument nuavea cum să valoreze în ochii ei, dar îi reveni imediat în minte râsul plin de cruzime şi vorbele lui Robin:

- Celina e o fată de treabă, dar e pusă la index de multă vreme.

Poziţie socială. Titlu nobiliar... Până atunci, nu-i păsase de astfel de lucruri, dar acum îşi amintea că un marchiz era mai sus decât un conte.

Aşadar, era o fată bătrână de la ţară, nu? Ce plăcere va fi să-i dea o lecţie acestui bărbat!

Când va fi marchiză, nu va mai putea râde de ea.

Ar fi aşa de uşor!

Tot ce ar trebui să facă ar fi să accepte ca lordul Delaine să-i pună inelul de logodnă pe deget... exact cum facea în clipa aceea...

Se uită la diamantul pus pe inelarul stâng, întrebându-se cum ajunsese acolo.

- Mă accepţi! strigă Delaine. E mai mult decât am îndrăznit să sper! Jur că nu vei regreta niciodată.

- Stăpâne, îngăimă Celina, nu pot... vă rog... să nu...

De-abia ştia ce spune. Gândul de a-i da o lecţie lui Robin

fusese aşa de puternic, încât crezuse câteva clipe că va putea să devină marchiză şi să intre în lumea bună londoneză.

Marchizul se ridică greoi în picioare şi o luă în braţe.

- Eşti a mea! strigă el. A mea!

încercă să se elibereze din strânsoare, dar el îşi pusese deja buzele peste ale ei.

Se simţea disperată, incapabilă să strige după ajutor.

Auzi apoi zgomote, paşi, şi marchizul fu dat la o parte de nişte mâini vânjoase.

Şocul fu aşa de puternic, încât Celina fu nevoită să facă un pas înapoi.

Abia apoi îl văzu pe bărbatul care-i venise în ajutor.

Era Robin!

A

Ii venea să strige de bucurie.

- Dă-mi drumul! strigă marchizul, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Robin.

- Mai întâi, trebuie să dai nişte explicaţii.

- Cum îndrăzneşti? Dumneaei este logodnica mea şi nu te priveşte dacă vreau s-o sărut.

- Logodnica ta? întrebă Robin cu cinism.

- Dacă nu mă crezi, uită-te la inelarul ei stâng. Inelul acela este moştenire de familie. Bunicul meu i l-a dat bunicii mele, iar tatăl meu l-a dat mamei mele.

La vederea inelului, Robin rămase descumpănit, iar marchizul reuşi să se elibereze din strânsoare.

- Iar eu i l-am dat acum viitoarei mele soii. Am cerut-o în căsătorie, a consimţit şi i-am strecurat inelul pe deget. Acolo va rămâne până când va deveni marchiză de Delaine.

Celina îşi găsi în sfârşit vocea.

-Nu, stăpâne, nu...

- Vei fi cea mai grozavă marchiză din Londra. A fost cel mai fericit moment din viaţa mea când ai spus că vei fi a mea.

Robin se uita cu tristeţe la Celina.

- Aşa stau lucrurile? o întrebă el.

- Nu, nuam intenţionat să...

Se lupta să scoată inelul, dar nu reuşea.

- Te voi acoperi cu bijuterii, strigă marchizul, care începea să înţeleagă despre ce e vorba. Vei deveni prietenă cu membri ai familiei regale...

- Nu mai îndruga prostii... i-o tăie Robin.

Scoase repede inelul de pe degetul Celinei şi-l aruncă pretendentului. Marchizul trebui să se aplece ca să-l ridice de jos.

Robin îl privi cu dispreţ şi zise:

- Ispititor! Ridică-te omule în picioare şi şterge-o de aici. Ţi-ai irosit şansa.

- Aha! strigă marchizul, când, reuşi în sfârşit să se ridice. Femeie falsă! M-ai păcălit.

- Ba nu! ripostă Celina, indignată.

-Ai jurat că nu există niciun alt bărbat în viaţa ta. Ai minţit. Iubeşti pe altul.

- în niciun caz. Nu vă iubesc pe niciunul şi nu mă căsătoresc cu niciunul. Vă rog să plecaţi imediat.

Câteva clipe, marchizul păru că prinsese rădăcini, dar o privire aruncată de Robin îl determină să se răzgândească. Făcu o uşoară plecăciune şi ieşi împleticindu-se.

- Acum, zise Robin, întorcându-se spre ea, cred că avem unele lucruri de discutat.

Capitolul 4

Celina parcă auzea un cântec ciudat în urechi. I se părea că pământul se învârteşte cu ea.

Scena de mai devreme ar fi trebuit s-o devasteze, s-o îngrozească.

în schimb, simţea că renaşte.

O numise fată bătrână, pusă la index. O dispreţuise, pretinzând că inventează tot felul de poveşti despre pretendenţii ei.

Acum, avusese ocazia să constate că se înşală.

A ^

II văzuse pe marchizul Delaine la picioarele ei, la fel cum văzuse inelul pe care acesta i-l pusese pe deget. Şi văzuse că îl respinsese nu numai pe Delaine, ci şi pe el.

Era curioasă ce anume se va întâmpla după asemenea clipe

glorioase.

Putea acum să-l înfrunte cu dragă inimă.

- Vă sunt foarte recunoscătoare că mi-aţi venit în ajutor. Credeam că marchizul a acceptat faptul că l-am refuzat, dar se pare că nu.

- Mda, trebuie să fie foarte îndrăgostit de tine de vreme ce

A

te-a urmărit până aici, remarcă Robin. înţeleg că nu este singurul în această situaţie. Crezi că vom mai avea parte şi de alte întreruperi?

- Nu cred.

- Bine. Atunci, putem sta de vorbă. Vrei să-mi spui ce ascunde scrisoarea pe care i-ai trimis-o în această dimineaţă mamei mele? A necăjit-o peste măsură.

- îmi pare rău, am să-i cer scuze personal. Dar nu cred că se aştepta cu adevărat să accept căsătoria cu tine.

- Avea cu siguranţă impresia că ai acceptat.

- Mama ta este prietena mea cea mai în vârstă şi mai dragă. Când m-a rugat, primul gând a fost că aş fi în stare de orice pentru ea. Dar după ce am reflectat, am ajuns la concluzia că

Î

e imposibil să fac ce îmi cere. Probabil ai ajuns la aceeaşi concluzie, aşa că nu văd de ce ai fi supărat.

- Nu mă interesează refuzul tău, ci faptul că nuai fost clară de la bun început.

- A fost o neglijenţă din partea mea, dar am fost luată prin

surprindere. Dacă aş fi avut timp, i-aş fi explicat mamei tale că nu sunt făcută pentru căsătorie. La urma urmei, am douăzeci şi cinci de ani, o vârstă la care ar fi trebuit să fiu de mult căsătorită. Mai există persoane care doresc să rămână necăsătorite, chiar dacă mai au şanse s-o facă, după cum ai constatat.

Poate era numai o impresie, dar avu senzaţia că el roşeşte uşor. Nu putu să verifice, întrucât întoarse imediat capul.

Ce mai conta! Se bucura de fiecare clipă!

- Le compătimesc pe femeile care nuau încotro şi trebuie să accepte jugul căsătoriei, continuă ea. Sunt pe vecie condamnate să îndure umorile soţului. Voi rămâne propria stăpână şi voi ţine seama numai de propriile dorinţe.

- Înţeleg. Nu vezi în căsătorie altceva decât servitute, nu-i aşa?

- Pentru o femeie, da. Bărbatul poate face tot ce-i pofteşte inima, poate lipsi când doreşte, să vină acasă când are chef fără să fie nevoit a da explicaţii.

întrucât era exact viziunea contelui despre căsătoria perfectă, Robin nuavea de ce să protesteze, însă se trezi mormăind nemulţumit:

- Consideri că toţi bărbaţii sunt nişte monştri?

- Nu toţi, zise ea. Unchiul James, de exemplu, este un gentleman.

- Unchiul James este un bătrânel cam smintit.

- Ar putea fi un avantaj.

- Şi e aproape invizibil. Practic, nu-l vezi.

- După cum am spus, e un bărbat pe cinste.

- Nici tu nu ştii ce spui, draga mea Celina. Te plângi că un bărbat lipseşte prea mult de acasă, dar nu te deranjează că unchiul tău e invizibil.

- Dar unchiul James nu e soţul meu. Soţul trebuie să-şi petreacă timpul cu soţia sa. Mă rog, în majoriatea cazurilor, oricum.

- Pot să te întreb ce vrei să spui prin asta?

- Păi... dacă aş fi aşa de proastă încât să mă căsătoresc cu tine, nuaş avea nici cea mai mică obiecţie cu privire la absenţele tale.

- Cu cât mă vei vedea mai puţin, cu atât mai bine, nu?

- E un fel destul de neplăcut de a pune problema, dar în fond ai dreptate.

- Eşti foarte amabilă, zise el cu ironie.

- Dar... având în vedere că după ce ne vom căsători vom petrece atât de puţin timp împreună, o asemenea căsătorie ar fi lipsită de sens.

- în afară de faptul că este cea mai mare dorinţă a mamei mele.

- Dorinţa ei cea mai fierbinte este să te vadă la casa ta, nu

neapărat cu mine. Nu îţi va fi greu să găseşti altă soţie.

- 0, da! izbucni el furios. 0 femeie care se va ocupa de poziţia mea şi de bunurile mele numai pentru binele meu, nu? Dar trebuia oare să mă insulţi trimiţând o scrisoare mamei mele?

Aşadar, citise scrisoarea, aşa cum prevăzuse. Era aşa de încântată, încât trebui să facă eforturi să nuo arate.

- Ai citit-o! O, nu trebuia!

- Mi-a arătat-o mama, zise el furios.

- Dar cum a putut să facă aşa ceva? Era destinată numai ochilor ei.

- Ce mai contează? Şi ce naiba ai vrut să spui până la urmă? Chiar crezi că mă voi prosterna la picioarele unei femei ca să îmi devină soţie?

- Păi... până acum, nu ai găsit niciuna. Indiferent de titlul, poziţia şi averea pe care le ai.

- Când voi decide să mă căsătoresc, o să-mi aleg singur soţia şi... Nu contează. NUare rost să continuăm discuţia. Eşti soţia pe care mama mi-a ales-o.

Ea râse cu poftă.

- Şi laşi o asemenea decizie în seama ei? Ce slăbiciune mai e şi asta? Fii bărbat! Insistă să-ţi impui punctul de vedere, cum ai făcut întotdeauna.

Avu satisfacţia de a-I vedea fără grai, de parcă nu avea

replică.

O, ce dulce era răzbunarea!

Contele trase adânc aer în piept, ca un bărbat care se străduieşte să se stăpânească.

- NUam avea discuţia asta dacă mama nuar fi bolnavă. Foarte bolnavă. De fapt, nu cred că va mai trăi mult.

- O, nu! Nu-mi vine să cred! Când am vorbit zilele trecute, părea sănătoasă. Sigur... nua avut niciodată o constituţie prea robustă, dar nu era mai rău decât de obicei.

- Era bolnavă de mult, însă până acum a reuşit să stea pe linia de plutire. Acum e pe moarte şi trebuie să fac ce doreşte. Cât mai trăieşte...

- Habar nuaveam, şopti Celina.

Brusc, nu mai era de glumă. Trebuia să-şi vadă imediat prietena.

- Trebuie s-o văd imediat, zise ea.

- Şi să-i frângi inima refuzând să-i îndeplineşti cea mai dragă dorinţă? o întrebă Robin. Nu te duc la ea, dacă asta intenţionezi să faci.

- Dar... cum să-ţi spun ce vreau să-i spun? M-ai luat prin

i

surprindere...

- Ştiai ce vrea mai demult.

- Dar... nu în situaţia asta! O, ce mă fac?

- Habar nuaveam că gândul de a te căsători cu mine te

îngrozeşte atât.

- Nu prea eşti soţul ideal. O femeie ar trebui să fie nebună să...

- Taci! Ai spus cu vârf şi îndesat ce crezi despre mine. Credeam că suntem prieteni.

- Da, suntem, însă prietenia e ceva diferit.

- Dar te gândeai să te căsătoreşti cu nătăfleţul ăla de Delaine.

- Ba nu. Nu voiam să am de-a face cu el.

- Uiţi că te-am găsit în braţele lui, cu inelul de logodnă pe deget? Cum a intrat aici? împotriva voinţei tale? Nu cred. Puteai să-i dai una peste faţă înainte să-ţi pună inelul pe deget.

- Cum îndrăzneşti? strigă ea indignată. Dacă ai tupeul să insinuezi că l-am încurajat...

- Să spunem că nuai refuzat cererea lui în căsătorie, care l-ar fi împiedicat să te caute a doua oară.

- Prostii! zise ea, pe un ton crispat.

Robin făcu ochii mari. Nimeni nu-i mai vorbise astfel de ani buni. Cu siguranţă, nu o tânără.

- Nimic nu l-ar fi putut împiedica să mă urmărească, declară Celina. Pur şi simplu nu acceptă că o femeie îl poate refuza. Cred că există o mulţime de bărbaţi ca el. Sunt nespus de plictisitori.

Ultimele cuvinte fuseseră aruncate ca o provocare.

- în cazul ăsta, mare noroc că am apărut în scenă la momentul potrivit, spuse el cu asprime. Altminteri, te-ai fi trezit marchiză de Delaine, în pofida rezistenţei tale. Aşa cum stau lucrurile acum, eşti liberă să te căsătoreşti cu mine şi să aduci puţină fericire mamei mele, în ultimele săptămâni de viaţă.

Cuvintele lui o făcură pe Celina să se oprească. în supărarea ei, aproape uitase de ce venise la ea.

Iar acum, trebuia să ia o hotărâre. Şi era prinsă între ciocan şi nicovală. Pe de o parte, era mândria ei. Pe de altă parte, era afecţiunea pe care o purta contesei şi fiului acesteia.

Oricât ar tăgădui, iubirea pentru Robin creştea pe zi ce trece.

Căsătoria cu el i-ar aduce atât durere, cât şi suferinţă. Nu ştia care va fi mai puternică.

- Ştiu şi eu... şopti ea.

Contele făcu un pas spre ea.

- Poate că asta te va ajuta să iei o hotărâre..., spuse el.

La început, nu înţelese ce anume voia să facă.

O strânse la piept şi-i atinse buzele.

- Cum îndrăzneşti? protestă ea, încercând să se elibereze din îmbrăţişarea lui.

- Nu l-ai pocnit pe Delaine, şopti el. Să nu-mi spui că preferai sărutul lui...

înainte să poată replica, o strânge în braţe şi o sărută cu pasiune. Ştia totul despre reputaţia lui, ştia că e expert în arta iubirii şi că reuşea întotdeauna să le prindă pe femei în vraja

sa.

Afla acum că era adevărat.

Buzele lui aveau ceva diabolic, ispititor. Ştiau cum să stârnească dorinţă, să producă o plăcere copleşitoare.

Simţea cum se înmoaie, dorindu-l cu pasiune, fără să-i pese de altceva. Tot ce voia, era să rămână în braţele lui. O căldură îi invada trupul, iar puterea acesteia o îngrozea.

Nu va ceda, nu va...

îi trebui un efort supraomenesc să se desprindă din braţele lui, iar când reuşi s-o facă, era ameţită.

Rezistase tentaţiei de a-i cuprinde gâtul cu braţele, rămânând încordată şi rigidă.

Se clătina pe picioare, dar se străduí să-l privească drept în ochi şi să-i spună:

- Ei bine? Ce ai dovedit cu asta? Ai reuşit să-ţi satisfaci propria vanitate?

- E felul tău de a-mi spune că nu te vei căsători cu mine?

- Nu. Este felul meu de a-ţi spune că mă voi căsători cu tine de dragul mamei tale. Numai de dragul mamei tale. Nu mă vei face sclava ta, cum am auzit că faci cu alte femei.

- Pleci prea mult urechea la bârfe, i-o tăie el scurt.

- Nu trebuie s-o fac. Te lauzi cu trofeele tale într-un mod cât se poate de vulgar, însă eu nu mă voi număra printre acele persoane. Dacă înţelegi asta, am putea cădea la învoială.

- Ce sigură pe tine eşti de pui condiţii!

- Nu eu îmi doresc această căsătorie.

Era aşa de furios, încât câteva clipe Celina crezu că va izbucni din nou într-o tiradă la adresa ei.

- Da, aşa e, spuse el. îţi cer să faci un gest care o va face fericită pe mama: să devii soţia mea.

- Dacă e aşa, mă căsătoresc cu tine.

Cuvintele erau rostite, astfel că niciunul nu mai putea să dea înapoi. Niciunul nu ştia ce le rezervă viitorul.

- Acum, să mergem s-o vedem pe mama ta şi să-i dăm ştirea care o va face să se simtă mai bine, propuse ea, întrucât nu ştia ce să spună.

în drum spre castel, vorbiră despre pregătirile de nuntă ca despre o afacere.

Ceremonia la care visase atât se reducea la un aranjament lipsit de emoţie. Pe de altă parte se bucura, întrucât o asemenea răceală o ajuta să fie stăpână pe situaţie.

Vestea se pare că se răspândise deja, întrucât în clipa când Robin o ajută să coboare din trăsură, toţi servitorii erau adunaţi în faţa casei.

La o fereastră de sus apăruse o altă figură, însă contesa se retrase imediat, ca să nu fie văzută. Pe chipul ei se citea neliniştea.

Se aşeză în pat şi reciti scrisoarea primită de la Celina. Apoi, închise ochii şi se rugă cu fervoare.

După câteva clipe, se auzi o bătaie în uşă. în pragul uşii se ivi imediat Celina.

- Iertaţi-mă, nuam vrut să vă supăr. Habar nuaveam că sunteţi aşa bolnavă.

- Nu voiam să fiu o povară, spuse femeia, oftând. Robin, dragule!

- E în regulă, mamă. Celina era speriată de o nuntă aşa de rapidă, dar după o lungă discuţie, am liniştit-o.

- Atâta tot? întrebă contesa, neliniştită.

- Da, doamnă, zise Celina.

- Suntem prieteni de atâta vreme, încât crede că va face faţă.

- Adevărat? repetă contesa. Adevărat?

- Adevărat, confirmă Celina.

- Te vei căsători cu el? Vreau să te aud spunând-o.

- Mă voi căsători cu el.

Contesa se lăsă să cadă pe pernă.

- Slavă Cerului! zise ea oftând. Acum, pot să mor liniştită.

- Vă rog să nu aduceţi vorba de moarte, o dojeni Celina.

- Dar trebuie. Sunt bătrână şi bolnavă şi ard de nerăbdare

să-l văd pe fiul meu căsătorit.' Draga mea, ştiu că tu eşti persoana potrivită. Să nu mai amânaţi nunta. Să fie cât mai repede cu putinţă.

- Cât de repede doriţi, acceptă Celina.

- Trebuie să aibă loc în capela privată a familiei. Trimit imediat după vicar şi-i explic totul. Iar tu, draga mea, trebuie să mai probezi o dată rochia.

Celina acceptă ca în transă. Totul îi scăpa din mână.

- Dar înainte să pleci, încă ceva.

Spunând acestea, contesa scoase inelul cu safir din deget şi i-l întinse.

- Acest inel nu m-a părăsit din ziua logodnei. Acum, e al tău. Vreau să te văd purtându-1.

Contele îl luă şi-l puse, cu un gest solemn, pe degetul Celinei.

- Acum, vei fi soţia mea.

Celina fu cuprinsă de emoţie, dar se strădui să rămână stăpână pe ea.

- Da, voi fi soţia ta, zise ea pe acelaşi ton.

- Dragul meu, sărut-o, sugeră contesa.

- Nu astăzi, doamnă, spuse Celina. Până la nuntă, nu-i sunt cu adevărat soţie.

- Ai răbdare, mamă, zise Robin, cu o blândeţe cu care Celina nu era obişnuită la el.

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

Privindu-1, Celina înţelese că era singura femeie pe care o iubea. Era tandru şi afectuos.

Plecă repede la croitoreasă, pentru a proba rochia.

După o vreme, se auzi o bătaie în uşă.

- Pot să intru? întrebă Robin.

Doamna Ragley scoase un ţipăt.

- Nu, stăpâne! Nu trebuie să vedeţi rochia de nuntă înainte de ziua aleasă.

Contele plecă, iar Celina se linişti. Nici ea nu voia ca el să vadă rochia înainte de cununie.

***

După ce se schimbă, Robin o conduse imediat acasă.

- Trebuie să cer permisiunea unchiului tău, o anunţă contele.

Unchiul James, care era cufundat într-o fascinantă cercetare în bibliotecă, părea uşor zăpăcit de întreaga situaţie.

- Ai acceptat deja?

- Da, unchiule. Am fost de acord să mă căsătoresc cu el şi sper să-ţi dai acordul.

- Păi... sigur că da. Să-mi spui când stabiliţi data.

- Poimâine, preciză Robin.

- O, draga mea, mă tem că nu pot. Am alt program în ziua aceea.

- La ora unu după-amiază, în capela privată de la castelul Torrington, continuă Robin imperturbabil. De-abia aştept să vă văd.

Spunând acestea, o sărută pe Celina pe obraz.

- Ah! exclamă unchiul James. Presupun că în cazul ăsta trebuie să vin.

A fost singurul său comentariu, în afară de întrebarea de om neliniştit pe care i-o puse în seara aceea.

- E ceea ce îţi doreşti cu adevărat, draga mea?

- Da, unchiule. Sunt mulţumită.

- Păi... e o partidă bună, dar nu mă gândeam că vei avea parte de o ceremonie aşa de discretă.

- Din cauza faptului că mama lui este bolnavă. Poate să moară dintr-o clipă în alta, aşa că totul trebuie făcut repede.

- Da, însă viitoarea contesă are dreptul la o ceremonie grandioasă. Nu la una restrânsă într-o capelă privată, doar cu trei-patru oameni. Dar dacă îţi convine, nu mai am nimic de adăugat.

- Sigur că sunt fericită. Nu mai sunt o tânără strălucitoare, ci o fată bătrână, pusă la index, îl tachină ea.

- Pusă la index? Prostii! Cine ar îndrăzni să facă o asemenea remarcă?

- Nimeni, răspunse ea, dar ceremoniile discrete sunt cele mai potrivite în astfel de situaţii.

A doua zi, doamna Ragley veni cu rochia şi o anunţă că va rămâne peste noapte, ca s-o pregătească pentru ceremonie. Faptul o înfurie pe Agnes, camerista Celinei, însă doamna Ragley o privi dispreţuitor. Era limpede că nuo considera pe Agnes demnă de a îmbrăca o contesă.

Ajunseră până la urmă la o înţelegere şi se ocupară împreună de toaleta contesei.

Buchetul era din flori aduse din grădină chiar în acea dimineaţă, iar pe cap purta o coroniţă formată din perlele familiei, perle pe care i le trimisese contesa.

In pofida cuvintelor înţelepte ale unchiului său, Celina simţi că prinde aripi în clipa când se privi în oglindă.

Era convinsă că în clipa când o va vedea, Robin o va privi altfel.

Viitorul putea fi fericit, iar ei ar putea să găsească iubirea.

- Draga mea, nu te-am văzut niciodată arătând aşa de bine. Parcă ai o lumină care radiază în jurul tău.

- Aşa mă simt şi eu, exclamă ea bucuroasă. O, unchiule James, am senzaţia că ziua de astăzi este cu adevărat începutul unei vieţi noi, fericite.

- în cazul ăsta, să mergem mai repede spre noua ta viaţă. Coborâră împreună scara, urmăriţi cu privirea de toţi ai casei, apoi ieşiră la soare, spre începutul unei noi vieţi, spre fericire.

Capitolul 5

Când pătrunseră pe porţile castelului, Celina constată şocată că drumul era plin de trăsuri. I se părea incredibil că invitaţiile fuseseră trimise şi acceptate într-un timp aşa de scurt.

Era clar că nimeni nu voia să lipsească de la căsătoria lordului Torrington.

Un valet pudrat coborî şi-i conduse înăuntru.

Celina era ameţită de parfumul pătrunzător al florilor aranjate pretutindeni.

Veni un domn care juca rolul de gazdă neoficială. Celina îl recunoscu imediat pe lordul Michael Ashley, văr de-al doilea al lui Robin. Bărbatul zâmbi şi strânse mâna unchiului Celinei.

- Poate ar trebui să merg sus şi să văd ce face contesa, spuse Celina.

- Contesa aşteaptă deja în capelă, o informă lordul Ashley.

- Credeam că e prea bolnavă să părăsească patul.

- A fost adusă într-un scaun cu rotile. Spune că pentru nimic în lume nu vrea să lipsească de la căsătoria fiului său.

- Sigur că da. Prin urmare, nu trebuie s-o lăsăm să aştepte. Gestul contesei de a coborî i se părea foarte curajos. Lordul Ashley îi conduse în capelă. Probabil dăduse un

semnal, întrucât imediat începu să se audă orga.

- Eşti pregătită? şopti unchiul James.

-Aproape.

Când păşi înăuntru, constată că totul era mult mai mare decât crezuse. Locul era înţesat de lume. Printre chipuri, o recunoscu pe vicontesa Carolmaine, odinioară lady Violet Manyard, care voise ea însăşi să devină soţia contelui.

Din câte putea să-şi dea seama, căsătoria nuo îmblânzise. Numai că acum nu avea vreme să se gândească la Violet. Se apropia marele eveniment, momentul când va deveni soţia bărbatului adorat.

Contesa o privea zâmbind. Iar Robin nu putea să-şi ia ochii de la fiinţa în satin alb care se îndrepta spre el. Expresia de pe chipul lui era aceea a unui om care suferise un şoc.

Celinei i se umplu inima de bucurie. Era clipa pe care o visase dintotdeauna. Se uita la ea de parcă o vedea pentru prima dată. Mai era aşadar speranţă.

Ar fi vrut să alerge spre el, dar rezistă tentaţiei, mărgini ndu-se să zâmbească.

Vicarul îşi drese vocea şi începu:

"Dragii mei, ne-am adunat aici să-i unim pe acest bărbat cu această femeie..."

Nu-l văzuse niciodată pe Robin arătând aşa de chipeş. Era grav şi solemn, iar când o prinse de mână, rosti cu gravitate:

"Eu, Robin, o iau pe Celina de soţie, la bine şi la greu...

Ea rosti la rândul ei apăsat legământul.

Veni şi clipa când îi strecură inelul pe deget, după care vicarul spuse:

- Poţi săruta soţia!

Spre deosebire de sărutul anterior, acum de-abia o atinse, însă senzaţia fu mai puternică şi mai plăcută.

Cu toată fiinţa ei tânjea după el.

I se păru chiar că vede ceva diferit în privirea lui, de parcă şi el fusese luat prin surprindere. Dar dispăru destul de repede, astfel că nu putea fi sigură.

După ce ieşiră din capelă, merseră în sala de mese unde îi aşteptau bucate şi băuturi alese. Era clar că personalul muncise ore bune pentru a pregăti totul ca la carte, în cele mai mici detalii.

Celor doi miri li se pregătise o masă aşezată pe o estradă, de unde Celina se uita la invitaţii care se grăbeau să se aşeze.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Robin.

- Nu... pur şi simplu nu mă aşteptam să văd atât de mulţi oameni.

- Mama a poruncit şi toată lumea s-a grăbit să-i îndeplinească dorinţele. Vei vedea că o contesă are puteri considerabile. Nu la fel de mari ca ale unei marchize, fireşte, adăugă el, cu o sclipire jucăuşă în priviri.

- Cred că ar trebui să considerăm această chestiune încheiată, declară ea.

El râse, iar ea îi ţinu isonul.

Oaspeţii întoarseră ochii spre ei, bucuroşi să vadă că mirii se simt aşa de bine împreună.

în pofida grabei cu care fusese organizat totul, petrecerea arăta aşa cum trebuie să arate una de acest gen. Se ţinură discursuri, chiar dacă mai scurte decât de obicei şi fără glumele inerente în astfel de situaţii.

Robin ţinu un discurs în care îşi lăudă soţia, dar cele mai multe laude le aduse mamei sale.

-A fost cea mai bună mamă din lume. A administrat moşia atunci când eram plecat... Toţi cei care o cunosc o iubesc. Să închinăm un pahar în cinstea ei.

Celina alergă la bătrâna contesă şi o sărută pe obraz.

- Ştiam că am dreptate, îi şopti bătrâna doamnă. Am reuşit, nu-i aşa?

Celina nu prea ştia ce vrea să spună, aşa că zâmbi şi zise:

- Da, aşa e.

Când se întoarse la locul ei, orchestra începu să cânte, iar mirele o invită pe proaspăta lui soţie la dans.

- Felicitări! îi şopti el. Ai reuşit să arăţi splendid. Te-ai ridicat la înălţimea aşteptărilor.

Ar fi preferat să audă ceva mult mai romantic, dar se mulţumi şi cu atât.

- Fiecare mireasă speră să audă vorbe frumoase de la mire, zise ea.

- Sigur că da, dar noi nu suntem ca majoritatea mireselor şi a mirilor.

- Adevărat! Şi dacă stau bine să mă gândesc, nu cred că ai fost vreodată un bărbat obişnuit.

El zâmbi.

- S-ar putea să descoperi că sunt mult mai original decât crezi.

- De-abia aştept să văd, spuse ea râzând.

El o strânse şi mai tare în braţe.

- Şi eu.

Cuvintele lui erau o promisiune. Ce bine ar fi fost dacă oamenii aceia s-ar întoarce imediat la casele lor şi i-ar lăsa

să-şi vadă de treburile lor. Abia aşa ar putea să devină cu adevărat soţia lui.

El o privea cu insistenţă, iar ea ştia că trebuie să roşească, întrucât se presupune că o femeie e perfect neştiutoare într-ale iubirii.

-Aş vrea să se fi făcut deja noapte.

Oare chiar spusese vorbele acestea, sau era ecoul propriilor gânduri?

-Da...

- Şi tu îţi doreşti?

- Da... da... de-abia mai respir. Mă ţii prea strâns...

- Nu vrei să te ţin în braţe?

- Ba da.

- Atunci, la noapte te voi ţine şi mai strâns. Vei fi a mea şi

A

astfel vom rămâne uniţi pentru totdeauna. înţelegi ce spun?

Tânăra nu reuşi decât să dea din cap.

Trăia parcă în vis. Un vis din care nu ieşi decât în clipa când auzi un ropot de aplauze. Privind în jur, constată că dansatorii se strânseseră în jurul lor şi-i priveau.

- Cred că ar trebui să părăsim ringul de dans, murmură el. Nu vreau să mă expun astfel.

Avea dreptate. Asemenea bucurii trebuia lăsate pe mai târziu.

O duse pe margine, înclină capul şi refuză s-o lase să

danseze cu alt bărbat.

In câteva clipe, se schimbase parcă totul. Era gelos.

„Ce minunat!" îşi spuse ea. Fusese atâta timp geloasă pe fiecare femeie din viaţa lui. Acum, îi venise şi lui rândul.

Ar fi vrut să strige în gura mare cât e de fericită, dar în clipa aceea ochii îi căzură asupra doctorului care părea îngrijorat de comportamentul contesei.

- Nu cred că ar trebui să mai staţi mult aici, îi spuse el. înţeleg că aţi vrut să fiţi de faţă la nuntă, dar acum ar trebui să mergeţi la culcare.

- Prea bine, spuse contesa. îmi place, dar poate ar trebui să mă retrag. Am îndatoriri pe care trebuie să le respect. Una, în mod special, zise contesa, privind cu mare dragoste spre Celina.

- Să-l chem pe conte? întrebă doctorul.

Robin discuta şi râdea într-un grup de prieteni.

- Nu, nu vreau să-l îngrijorez, spuse contesa. Celina, draga mea. Vino! Vreau să-ţi arăt ceva.

A

In capătul scărilor, se ridică din scaunul cu rotile, spunând că se descurcă singură.

- Pe aici! îi spuse femeia, arătând dormitorul care fusese al ei dintotdeauna.

Celina o urmă şi fu uimită de transformarea suferită de încăpere.

- Aceasta este acum camera ta, o anunţă contesa.

- Dar... nu pot să stau în camera dumneavoastră.

- Această cameră aparţine contesei de Torrington. Acum, îţi aparţine. Eu voi fi contesa-mamă. Sunt foarte mulţumită de situaţie.

Celina înţelegea. O uşă de legătură lega camera ei de cea a lui Robin. Soacra ei îşi punea întreaga nădejde într-un nepot.

Şi era firesc ca ea şi cu Robin să stea aşa de apropiaţi.

în seara aceea va veni şi o va săruta şi vor fi uniţi prin sfânta taină a căsătoriei.

Un asemenea gând o făcu să se înfioare.

- Şampanie! strigă contesa-mamă. Vreau să beau şampanie ' cu iubita mea noră.

Un servitor se grăbi să aducă şampanie.

După aceea, contesa bătrână îi arătă camera. Totul era al ei, întrucât soacra ei se retrăgea. Nimeni nu putea pune la îndoială bucuria contesei.

- Atenţie! spuse Celina. Nu vă simţiţi bine. Trebuie să vă păstraţi puterile.

- Draga mea, cu fiecare zi care trece mă simt tot mai bine. Mi-a revenit brusc pofta de viaţă. Mulţumesc, mulţumesc.

Celina o prinse de mână şi zâmbi.

După câteva clipe de tăcere, când ridică ochii, observă că Robin stătea în pragul uşii şi le privea.

Fericirea dispăruse de pe chipul lui. Le privea ciudat. Era rece şi rezervat, iar Celina fu cuprinsă de fiori.

- Băiete, dragă! strigă contesa, încântată. Hai să bei cu noi un pahar de şampanie.

- Da, mulţumesc.

Se comporta impecabil, dar ochii îi erau ca de gheaţă.

- Mă bucur că te simţi aşa de bine, mamă, zise el. E plăcut şi... neaşteptat.

- Un eveniment aşa de fericit a acţionat... ca un tonic, spuse mama lui cu un oftat. Habar nuai ce bine mă simt.

- Cred că acum înţeleg. Da, multe lucruri încep să se limpezească.

Bătrâna contesă simţi că ceva nu era în regulă, astfel că ridică paharul şi spuse, cu o voce şovăielnică:

- Vă doresc viaţă lungă şi fericire.

- Ce urare frumoasă, zise el. Fericire şi... viaţă lungă.

Sclipirea din privirea lui îi dădea fiori. îşi spuse că totul era

rodul imaginaţiei sale. Aceasta era ziua nunţii ei şi nimeni şi nimic nu i-o va strica.

„Te rog, Doamne, se rugă ea, fa să nu intervină nimic rău între noi.”

- Fericire şi viaţă lungă, zise şi ea, ridicând paharul.

- Ce-ar fi să ne întoarcem la oaspeţii noştri? zise contele. La urma urmei, este o nuntă. Cea mai fericită zi din viaţa mea.

Să sărbătorim!

Era greu de spus dacă era de încântat sau ironic.

- Să coborâm! propuse bătrâna contesă. Vreau să dansez.

- E înţelept pentru starea în care vă aflaţi? o întrebă Celina.

- O, draga mea, un dans nuare cum să-mi facă rău. In plus, cred că am exagerat puţin cu privire la starea de sănătate, dar ce mai contează?

- Ce mai contează? repetă ea. I-aţi spus lui Robin că sunteţi pe moarte.

- Am reuşit să-l păcălesc şi pe doctor, recunoscu femeia.

- Dar căsătoria asta...

- Da, ştiu. Am iacut-o cu bună-ştiinţă. Trebuia să fac ceva. Altminteri, Robin nu s-ar fi căsătorit niciodată.

- Ne-aţi păcălit! exclamă Celina.

- Da, draga mea, însă te deranjează? Am simţit întotdeauna că ai o slăbiciune pentru Robin. Nu voiai să te căsătoreşti cu Robin?

- Nu în felul acesta.

- Atâta vreme cât te-ai căsătorit cu cine trebuie, ce mai contează? zise bătrâna contesă cu înţelepciune.

- Dar contează, zise Celina, cu lacrimi în ochi.

- Până la urmă, lucrurile se vor aranja. Ştiu că Robin ţine foarte mult la tine şi va fi atât de bucuros că rni-am revenit, încât ne va ierta.

- Ne va ierta?

- Prea bine, draga mea. Nu e vorba decât de mine. Nu-ţi face griji!

Dar oare nuavea de ce să-şi facă griji? Celina se îndoia. Văzuse furie în ochii proaspătului ei soţ şi ştia ce înseamnă.

Bucuria pe care o simţise mai devreme dispăru ca prin farmec. Totul fusese o îngrozitoare iluzie, iar acum trebuia să plătească.

Dar mai întâi, trebuia să îndure restul serii, să se prefacă, să danseze...

îl văzu pe Robin dansând cu toate fetele drăguţe care veniseră la nuntă. înţelese astfel că o evita. îi prinse o dată privirea şi văzu că ochii lui erau întunecaţi de furie. în cele din urmă, petrecerea se sfârşi, trăsurile traseră la scară, iar oaspeţii plecară.

- Eu mă retrag, zise contesa bătrână. A fost o zi lungă şi mă simt slăbită.

- Daţi-mi voie să vă însoţesc, se oferi Celina.

- Noapte bună, mamă, zise Robin sărutând-o pe obraz.

Din grădină se auzeau râsete. Unii dintre invitaţi mai

zăboveau pe afară.

- Trebuie să văd cât mai intenţionează să rămână, zise Robin, făcând o uşoară plecăciune în faţa celor două femei.

Doctorul veni şi-i luă pusul şi se arătă mulţumit de starea ei. Şi el fusese păcălit de bătrâna doamnă. îşi jucase rolul cu măiestrie, astfel că nimeni nu-şi dăduse seama ce anume pune la cale.

Rămasă singură, Celina se ridică şi se duse la fereastră, privind grădina întunecată. Un alt val de râsete veni dinspre copaci.

Deşi nu putea să vadă prea bine, zări totuşi mai mulţi bărbaţi strânşi în jurul unei mese, cu halbe de bere în faţă.

Unul dintre ei era Robin.

Era limpede că profita de atmosfera plăcută întreţinută de prietenii săi. Arăta ca un bărbat decis să rămână multă vreme acolo.

„Vrea numai să fie politicos”, îşi spuse ea.

- Vino să-mi spui noapte bună, strigă bătrâna contesă din pat.

întinse mâinile spre Celina şi o sărută cu afecţiune pe obraji.

- Pregăteşte-te pentru a-l primi cum se cuvine. Probabil că în clipa de faţă e în camera lui, plimbându-se de-a lungul şi de-a latul acesteia. Nu trebuie să-l laşi să aştepte.

- Nu, doamnă.

Nu era momentul să-şi exprime temerile.

Nora, camerista ei, o aştepta. Cu ajutorul acesteia, se schimbă în cămaşa de noapte în care îşi va aştepta soţul.

Celina se aşeză apoi în faţa noptierei, iar camerista îi pieptănă părul care-i cădea în cascade pe spate.

A

In curând, contele va veni la ea şi o va privi drept în ochi.

Dar oare ce va vedea în acei ochi?

- Noapte bună, spuse Nora. Stăpână, adăugă ea.

Stăpână. Era adevărat. Devenise lady Torrington, contesă, mireasa contelui.

Numai că soţul ei nu se grăbea să vină. Se duse repede şi se uită din nou în grădină. Unii bărbaţi erau tot acolo. El, însă, dispăruse.

Oare unde era? Ce făcea acum?

Rămase pe loc, cu inima bătându-i nebuneşte.

Capitolul 6

A A

Intr-un târziu, auzi paşii lui Robin în cealaltă încăpere. îşi ţinu respiraţia.

Cât va mai dura până va veni la ea? Câteva minute, iar după aceea...

Inima începu să-i bată şi mai repede.

La apariţia lui, inima ei parcă se opri. Nici urmă de dorinţă în privirea lui.

- Mai eşti trează? o întrebă el cu răceală.

- Sigur că da. Te aşteptam.

- Ca o soţie credincioasă, nu-i aşa?

- E ceea ce intenţionez să fiu, răspunse ea cu mult calm.

- Sunt ferm convins că intenţiile tale sunt dintre cele mai bune.

- Nu prea... înţeleg ce vrei să spui.

- O, nu? Mă gândeam că înţelegi, dar deocamdată să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

A

înţelese, când se apropie de ea, că băuse mai mult decât era cazul.

- Nunta s-a ridicat la aşteptările tale?

- Dar nua fost numai a mea. A fost nunta noastră.

- Da? Nu ştiu de ce am avut impresia că sunt cel sacrificat.

- Ce vorbe ciudate!

- Problema cu sacrificul este că nimeni nu-i spune nimic celui păcălit. E îmbrăcat, dus la altar şi tocmai când crede că se află în centrul petrecerii, trebuie să le înfrunte pe marile preotese care îşi ascut cuţitele.

- Şi cine crezi că sunt marile preotese? întrebă ea, simţind că îşi pierde cumpătul.

El ridică din umeri.

- Cred că ştim amândoi despre cine vorbim.

-Amândoi? Insinuezi că am complotat ca să te oblig să faci

pasul spre căsătorie?

- Să nu ne mai ascundem după vorbe. Şiretlicul a reuşit.

- Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să pretinzi că am uneltit împotriva ta?

O privi drept în ochi, cu o amărăciune care o îngrozi.

- Nu-i aşa că mama nu e pe moarte?

-Păi...

- Spune!

- De unde să ştiu? strigă ea.

- Dacă nu-mi dai un răspuns cinstit...

- Bine. Nu e pe moarte. Mi-a spus-o astăzi.

- O, cred că ţi-a spus-o cu mult înainte.

-Jur că nu...

- V-am văzut cum vorbeaţi la petrecere, chicotind despre felul cum au decurs lucrurile...

- Nu e adevărat...

- Ştiai prea bine ce se va întâmpla cu mult înainte să vin acasă, nu-i aşa?

-Nu!

- Nu mai nega! A fost uneltire de la bun început. Ca să mă prindeţi, să nu mai am scăpare.

Celinei i se părea intolerabilă, insuportabilă o asemenea situaţie. Era normal să fie furios pe planul urzit de mama lui, dar să o creadă părtaşă la el i se părea culmea.

După atâţia ani de când se cunoşteau, ar fi trebuit probabil să aibă încredere în ea.

în clipa aceea, aproape îl detesta.

- NUam ştiut nimic până în seara asta. Trebuie să mă crezi.

- Nu te cred. V-am văzut felicitându-vă pentru treaba minunată pe care aţi facut-o împreună.

- Nu e adevărat. Am fost îngrozită când am aflat. I-am spus că nu e bine ce a făcut, dar era deja prea târziu.

- Tot nu te cred.

- Nu sunt mincinoasă, declară ea cu fermitate.

- Aşa spui, dar dacă mama a fost în stare să mă păcălească, de ce ai fi tu mai brează? Şi dacă stau bine să mă gândesc, refuzul unei cereri în căsătorie pe care nuo făcusem, scrisoarea trimisă mamei mele, scrisoare care m-a determinat să vin la tine şi să te fac să te răzgândeşti... Ce capcană inteligentă şi ce uşor am căzut în ea...

- îndrăzneşti să spui că am scris acea scrisoare intenţionat? Era destinată în exclusivitate mamei tale.

- Dar ştiai că o voi vedea, nu-i aşa?

Era adevărat, dar nu din motivul invocat de el. îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Nu te mai ascunde de mine. A sosit timpul să avem o mică discuţie.

- Ce rost ar mai avea? Nu vrei să auzi decât ceea ce îţi convine.

- Iar tu nu vei spune decât ceea ce îţi convine. Ai dreptate: nuare niciun rost să vorbim. Răul a fost făcut şi nu mai poate fi îndreptat.

- Nu e adevărat. Dacă simţi că ai fost păcălit căsătorindu-te cu mine, trebuie să cauţi imediat mijloacele

s-o anulezi.

- S-o anulez? Ţi-ai pierdut minţile? Crezi că am să dezvălui celorlalţi că am fost păcălit de două femei? Să fiu de râsul lumii? Dacă ai ajuns să crezi una ca asta, nici nu ştii cu cine ai de-a face.

-Păi...

- Ascultă-mă bine! Am spus că răul e făcut. Suntem căsătoriţi şi aşa va trebui să rămânem, oricât de dureroasă ar fi o asemenea căsătorie pentru amândoi.

- Dar de ce trebuie să fie dureroasă?

- Pentru că nu îţi voi permite să-ţi baţi joc de mine. Vei vedea cum laurii victoriei tale se vor transforma în scrum.

Celina nu mai suporta situaţia, nu mai suporta ochii lui plini de furie aţintiţi asupra ei. îi întoarse spatele, dorind să intre în pământ numai pentru a scăpa de el.

Numai că el o prinse cu fermitate de umeri.

-Ascultă-mă bine! şuieră el printre dinţi.

- Nu vreau să ascult nimic, având în vedere starea în care te afli! strigă ea. Pentru numele lui Dumnezeu, să lăsăm totul pe mâine, când vom fi mai calmi...

- Mai calmi? Nu voi fi niciodată calm. Pentru ceilalţi, îmi voi îndeplini toate obligaţiile de soţ, dar aici vei vedea o faţă a mea necunoscută.

- Atunci, să punem capăt la povestea asta printr-o anulare

a căsătoriei, repetă ea cu amărăciune.

- Ţi-am spus deja: nu. Cum îţi aşterni, aşa dormi.

El îşi înfipsese degetele în carnea ei.

- Dă-mi drumul, zise ea.

- Şi să te privez de victorie? E clipa de succes, aceea când voi deveni soţul tău şi nimic pe lume nu ne va mai separa.

O trase spre el şi-şi lipi buzele de ale ei.

Visase acest moment, dar în loc de pasiune nu simţea decât furie şi repulsie.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că soţul ei va face dragoste cu ea cu furie şi cu dispreţ.

Nu putea suporta aşa ceva.

- Nu! strigă ea. Nu aşa.

încercă să-l împingă, dar văzu în ochii lui că era zadarnic.

- Eşti soţia mea. Nu e momentul pentru replici de genul ăsta.

- Nu sunt soţia ta şi nici nu voi fi. Nu eşti singurul care poate urî.

Nu mai putu să rostească o singură vorbă, întrucât începuse din nou s-o sărute. în alte împrejurări, situaţia ar fi fost diferită. Nu şi acum, pentru că aceasta nu era pasiune.

O îmbrăţişa cu furie şi dacă nu încerca să scape dintr-o asemenea postură, vor regreta amândoi întreaga lor viaţă.

Indiferent ce s-ar putea întâmpla între ei, nu trebuia să fie astfel.

într-o ultimă încrâncenare mută, reuşi să se desprindă de el. Cum el nu voia să cedeze, în clipa următoare Celina îi trase o palmă.

Şocul îl făcu să se oprească şi săse uite la ea.

- Nu te apropia mai mult de mine! strigă ea. Vorbesc

serios.

- Cam melodramatic! Se presupune că un bărbat trebuie să facă dragoste cu soţia lui.

- Nu şi dacă a insultat-o. Crezi că sunt aşa de recunoscătoare pentru că îţi port numele şi titlul încât voi accepta orice? Vei vedea că te înşeli.

Celina trase adânc aer în piept.

- Aş vrea să pleci, acum.

El izbucni în râs.

- Doar nu vorbeşti serios, nu?

- Ba sunt cât se poate de serioasă. E camera mea şi doresc să mă retrag. Te rog să pleci!

Vorbea cu toată demnitatea de care era în stare, dar în sinea ei tremura. NUavea cum să-l oblige să plece şi dacă nu-i va respecta dorinţa, era neputincioasă.

Bărbatul o privea insistent.

- Vorbeşti serios?

- Foarte serios.

- O, Doamne! Ce tupeu ai!

- Ba nu, domnule. Sunt doar o femeie care refuză să fie abuzată.

- Eşti soţia mea!

- Nu, nu sunt. Nici nu-mi doresc vreodată să fiu.

- Lucrurile nu vor rămâne aşa.

- Noapte bună, domnule.

El se răsuci pe călcâie şi plecă. După aceea, Celina răsuci cheia în uşă şi sigură că nu va mai fi deranjată, vărsă lacrimi amare.

Era noaptea nunţii ei.

Celina se aşteptase să rămână trează întreaga noapte, dar până la urmă adormi, din cauza oboselii. în zori, se trezi întrebându-se unde se află.

Apoi, îşi aminti.

Ar fi vrut să plângă din nou de disperare, dar se strădui să nuo facă. Nu-şi putea petrece viaţa plângând.

Auzi o bătaie în uşă şi alergă acolo, fără însă a o deschide.

- Cine e? întrebă ea cu precauţie.

- Nora, stăpână.

Celina deschise uşa şi o văzu pe cameristă privind-o îngrijorată.

- Să vă aduc ceai?

- Da, mulţumesc.

- După aceea, va veni croitoreasa pentru a vă alege hainele pe care doriţi să le purtaţi astăzi.

- Croitoreasa?

- Doamna Ragley.

- Dar nu e croitoreasa doamnei Torrington?

Nora o privi uimită.

- Dar dumneavoastră sunteţi lady Torrington, declară ea.

- Mda, aşa e!

Se părea că o contesă nu se putea descurca doar cu o cameristă. Avea neapărată nevoie de o croitoreasă.

Din clipa aceea, Celina avea senzaţia că e prinsă într-o maşinărie din care nu putea să scape.

După ceai, veniră două slujnice cu apă fierbinte pentru baie. Când Nora fu mulţumită de temperatura apei, îi spuse stăpânei să intre în cadă.

După ce se şterse, veni doamna Ragley, pentru alegerea hainelor.

- Aţi decis cum să vă petreceţi ziua de azi? o întrebă femeia.

Pierdută în această stranie situaţie, Celina spuse primul lucru care-i veni în minte.

- Cred că mă voi duce să călăresc.

Fără să rostească o vorbă, doamna Ragley scoase din garderobă costumul de călărie verde- închis, iar când îşi văzu stăpâna îmbrăcată cu el, scoase un murmur de admiraţie.

Micul dejun va fi servit jos, în camera de zi. însă unde era oare Robin?

îşi aruncă ochii pe fereastră şi-l văzu plimbându-se călare printre copaci. Nu exista altă posibilitate decât să iasă afară şi să-l înfrunte.

Spre marea ei uşurare, camera de zi era goală. în afară de Crale, majordomul, nu era nimeni care să o deranjeze cu întrebări indiscrete. Celina se temuse ca nu cumva să dea cu ochii de contesă. Habar nuavea ce i-ar fi spus.

Se apropia o luptă majoră şi va avea nevoie de întreaga ei forţă pentru a-i face faţă.

„Trebuie să îl înfrunt, îşi spuse ea. Altminteri, nu există nicio speranţă".

Dar pentru ce? se întrebă ea.

Speranţă pentru iubirea lui? Pentru o căsătorie fericită?

Toate acestea erau cu neputinţă acum. Lucrul cel mai bun pe care îl putea obţine era egalitate: niciunul nu câştiga, niciunul nu pierdea.

în clipa următoare, contele intră pe terasă.

- Bună dimineaţa, doamnă, zise el.

Ea îi întoarse urarea şi aşteptă până când Crale îi umplu ceaşca de cafea, după care îi făcu semn cu mâna să plece. Cu o uşoară plecăciune, închise uşile în urma lui.

Tăcere. Fiecare aştepta ca celălalt să înceapă.

Celina îi aruncă o privire scurtă. Zări o uşoară rană pe faţa lui şi fu uimită de forţa cu care îl lovise.

- îţi savurezi victoria, doamnă? o întrebă el cu răceală.

- Deloc, răspunse ea, făcând mari eforturi să rămână calmă. Nu privesc lucrurile ca pe o victorie.

- Foarte înţelept din partea ta, pentru că lucrurile nu vor rămâne aşa.

- Sunt de acord. Cu cât clarificăm situaţia mai repede, cu atât mai bine.

- Şi care e ideea ta de a pune lucrurile la punct?

- Ţi-am spus aseară. Trebuie să ne despărţim şi să tăiem orice nod care ne leagă.

- Iar eu ţi-am spus că aşa ceva nu e cu putinţă.

- De ce? Niciunul dintre noi nu-l place pe celălalt şi nu doreşte să rămână căsătorit. Crezi că vreau să rămân soţia ta după felul cum m-ai insultat?

- Aveam motive întemeiate să fiu suspicios.

- Nu aveai niciun motiv. Mama ta m-a păcălit şi pe mine, nu numai pe tine şi dacă te-ai fi gândit mai bine, ţi-ai fi dat seama că aşa s-au petrecut lucrurile.

- E prea mult pentru a fi vorba de o simplă coincidenţă. Sunt de ani buni ţinta urzelilor femeilor.

- Vrei să spui că sunt o femeie pusă pe urzeli? Ai depăşit orice limită. Eu am plănuit totul, nu-i aşa? în mod cert, tot eu am aranjat ca lordul Delaine să mă ceară în căsătorie la Londra şi să mă urmărească până aici după ce l-am refuzat. Apoi, ai venit la mine şi l-ai găsit ţinându-mă în braţe, obligându-mă să accept inelul de logodnă. Ce vicleană trebuie să fi fost ca să plănuiesc toate astea!

Aşteptă ca el să-i dea replica, însă contele tăcea şi o privea pe sub gene.

- Şi de ce sugerezi că am facut-o? reluă ea.

Reuşise să-şi domine furia şi să adopte atitudinea unui om amuzat.

- Eram nerăbdătoare să obţin un titlu nobiliar prin căsătorie? Dacă e aşa, de ce nu m-am căsătorit cu lordul Delaine, al cărui titlu e mai mare decât al tău? De ce ar alege o femeie un biet conte când se poate căsători cu un marchiz?

- Depinde de marchiz, mormăi contele. Mă îndoiesc că unul ca Delaine ar fi acceptabil pentru o femeie cu bunusimţ.

- Aşadar, acum sunt o femeie cu bunusimţ? Aseară, eram o femeie pusă pe urzeli, atât de disperată să mă căsătoresc, încât am conspirat ca să te prind în capcană. Acuzaţia era complet deplasată, dar nu te-a deranjat niciodată să vorbeşti prostii.

- Delaine e un prost, ripostă el.

- Da, e un prost. îns ăe un om bun şi mă adoră. O femeie poate fi foarte fericită cu un asemenea soţ. Să te aleg pe tine dintre voi doi? Trebuie să ai o impresie foarte bună despre tine ca să crezi una ca asta.

- Şi totuşi, pe mine m-ai ales.

- De dragul mamei tale, pe care o credeam pe moarte. Şi eu am fost păcălită. Dacă aş fi ştiut adevărul, nimic nu m-ar fi determinat la un asemenea sacrificiu.

-Ai grijă ce spui. Mergi prea departe.

- Prea departe? replică ea, sfidător. în situaţia de faţă, cine merge prea departe?

El vru să-i răspundă, însă ea îl întrerupse imediat:

- Nu contează. Voi spune tot ce voi dori să spun.

- Din câte îmi amintesc, ai făcut-o mereu. Am uitat ce limbă ascuţită ai.

- Iar acum că ţi-ai amintit, te vei bucura să scapi de mine la fel de mult pe cât mă bucur eu să scap de tine.

- E cu neputinţă.

- Nimic nu e imposibil atunci când îţi doreşti cu adevărat şi sunt ferm convinsă că ne dorim amândoi să scăpăm cât mai repede din acest simulacru de căsătorie.

- Oare? După cum ţi-am spus aseară, nu doresc să fiu de râsul lumii, despărţindu-mă a doua zi după ce m-am căsătorit. Oare tu vrei? Te-ai gândit cum ai fi percepută dacă te-ai întoarce acum acasă? Ce vor spune oamenii despre tine? Că ai fost respinsă de soţul tău. Le poţi repeta la nesfârşit adevărul, însă nimeni nu te va crede; unii vor râde de tine, alţii te vor compătimi, dar nimeni nu te va lua cu adevărat în serios.

Totul era cât se poate de adevărat. Orice era mai bine, decât să fie subiect de râs pentru cei din district.

Robin era uimit de vorbele pe care le rostise. Nu era ceea ce intenţionase să-i spună. Venise cu gândul de a abandona ideea anulării căsătoriei, întrucât luase o altă hotărâre. Dacă va protesta, îi va aminti că el era stăpânul şi că trebuia să se supună.

In schimb, se trezise certându-se cu ea, încercând s-o convingă, de parcă părerea ei ar fi contat.

Mai rău încă, se trezi spunând:

A

- Iţi sugerez să mai reflectezi înainte de a lua o decizie pripită.

- Sau de a mi se impune o decizie, ripostă ea.

El roşi uşor, ceea ce îi scoase şi mai mult în evidenţă rana.

Deveni rigid şi protocolar.

- Te asigur că acel nefericit incident nu se va mai repeta.

Ea îl înfruntă.

- Sper că nu. Altminteri, te voi părăsi imediat şi vei putea spune celorlalţi tot ce doreşti.

îi stătea pe limbă să-i spună că nicio femeie nu-i vorbise astfel, dar ce putea face? Era prins. Cum să se descurce un bărbat cu o asemenea femeie? Cum s-o controleze?

Nu avea cum. Acesta era răspunsul.

Un bărbat înţelept ar recunoaşte, ar tăia orice legătură şi s-ar descotorosi de ea.

Dar în timp ce se gândea la această idee, îi trecu prin minte că era o femeie cum nu mai întâlnise, că lupta lor va fi mai interesantă decât orice întâlnire cu femeile care cedau atât de uşor şi care îl plictiseau aşa de repede.

- îţi dau cuvântul meu de onoare. Dar să nu întârzii prea

mult în luarea unei decizii.

- Ba voi zăbovi cât voi pofti. La urma urmei, ţi-ai dat cuvântul de onoare...

- Desigur, dar...

- Dacă nu te vei ţine de cuvânt, va fi cea mai scurtă

promisiune pe care ai încălcat-o.

- Pot să te întreb ce vrei să spui?

- Haide! Haide! Năravurile tale sunt binecunoscute. Nu fi modest!

- Dacă te referi la ceea ce cred eu, această discuţie este cât se poate de nepotrivită, zise el cu furie.

-Ai dreptate, e pierdere de vreme să vorbim, zise ea cu un calm prin care dorea să-l înfurie şi mai mult. Intenţionez să fac o plimbare călare, în caz că ai un cal aşa cum trebuie în grajduri.

- Mă îndoiesc că vei găsi vreun cusur cailor mei.

- Exact.

Sunt caii tăi. Presupun că nu e niciunul potrivit pentru mine.

- Voi merge cu tine la grajduri ca să-ţi demonstrez că te înşeli. Mergem?

- Sigur.

I-o prezentă lui Frank, un bărbat între două vârste, care va fi grăjdarul ei personal.

- Stăpâna vrea un cal cu care să se plimbe.

- Am doi din care poate alege, zise bărbatul.

- Numai doi? întrebă Robin. Cam puţin pentru grajdurile familiei Torrington.

- Dar nu prea am avut cereri, explică Frank. Mama dumneavoastră se deplasa numai cu trăsura.

-Aşa e.

Hai să vedem ce avem.

Celina alese unul dintre cei doi cai care-i fuseseră propuşi. Robin părea nemulţumit.

- Deocamdată e suficient, dar trebuie să găsim ceva mai bun. între timp, înşăuează acest cal, Frank, şi însoţeşte-o pe stăpână la plimbare.

Făcu o uşoară plecăciune şi plecă, încercând să ignore uimirea celor din personal că nu se plimbau împreună.

Celina văzu şi ea stupoarea de pe chipurile acestora, dar nuo luă în seamă, hotărâtă să se bucure de plimbare. Frank era un tovarăş plăcut, dornic s-o ducă prin părţi ale moşiei pe care nu le cunoştea.

După o cursă rapidă, trecură la trap.

- O, Doamne! Ce bine a fost!

Se opri când văzu ceva care o făcu să se încrunte.

- Cine sunt oamenii aceştia?

Frank urmări privirea ei. Oameni slabi şi îmbrăcaţi ca vai de ei se uitau la ei.

- Să plecăm de aici! zise Frank.

- Dar cine sunt?

- Nimeni.

- Trebuie să fie cineva.

- Muncitori. Nimeni care să conteze.

- Contează. Nu par fericiţi.

- Sunt aşa pentru că sunt veşnic nemulţumiţi, se plâng mereu de câte ceva.

Lordul Torrington ar fi foarte supărat dacă ar şti că aţi dat peste astfel de persoane.

Era limpede că grăjdarului îi era teamă să nu intre în bucluc, aşa că Celina nu mai zise nimic şi porni spre casă.

A

In sinea ei, îşi spuse că va reveni în acel loc, pentru a vedea ce se petrece acolo.

Capitolul 7

.

A

!

Când ajunseră la castel, Frank o conduse pe Celina până la uşa din faţă, o ajută să coboare, după care duse caii în grajd.

Imediat ce începu să urce treptele, îşi văzu soacra venind spre ea, cu braţele deschise.

- Aici erai. Ardeam de nerăbdare să te întâmpin în această dimineaţă. Sunt aşa de fericită! Dar de ce te-ai dus la plimbare iară Robin? Era treaba lui să-ţi arate moşia.

Celina înţelese că era prinsă într-o capcană. Habar nuavea dacă Robin vorbise cu mama lui, iar dacă o făcuse, nu ştia ce discutaseră şi cât îi spusese.

înainte să se gândească la o replică potrivită, Robin apăru în spatele mamei sale. Ca pentru a-i răspunde, acesta clătină din cap.

Aşadar, contesa credea în continuare că nu ştia de păcăleală, îşi spuse Celina, deznădăjduită.

- Mi-am petrecut timpul încercând să-i găsesc o iapă potrivită, zise el. Am poruncit să fie adusă îndată ce soseşte. Cred că a ajuns deja.

Merseră împreună să vadă iapa. Era mare, avea ochi blânzi, iar Celina o îndrăgi din prima clipă.

- Ce frumoasă e! exclamă ea.

Frank o ajută să se urce în şa, după care se plimbă puţin cu ea prin grădină. Când se întoarseră, îşi spuse că era calul potrivit pentru ea.

Robin, care o urmărise în timp ce se plimba, îi spuse lui Frank:

- Cumpără animalul. Oricât ţi se cere pe ea, plăteşte!

La întoarcerea în casă, Robin recunoscu:

- Frank mi-a spus că pusese de multă vreme ochii pe această iapă şi că nu aştepta decât să mă căsătoresc.

- Toată moşia aştepta să te căsătoreşti, adăugă mama lui, încântată. Iar acum, toată lumea e fericită şi priveşte în viitor. O, Robin! E minunat că evenimentul s-a petrecut în sfârşit. Mi-e teamă că nuam reuşit să fac toate treburile care trebuia rezolvate pe moşie, dar acum eşti aici. în plus, ai soţia pe care mi-am dorit-o întotdeauna.

După o pauză, contesa continuă:

- Poate mai devreme decât mă aştept, vei avea fiul pentru care m-am rugat atât.

Celina îl privi pe Robin, reproşându-i că nu-i spusese mamei sale adevărul.

- Mamă, vreau să-ţi spun ceva, zise el conducând-o în bibliotecă.

- O, lasă-mă să stau jos, în caz că e prea mult pentru mine, zise contesa, agitând eventaiul şi începând să respire mai greu.

- Mamă, încetează!

- Ştie, îi şopti Celina.

Răspunsul contesei iu un hohot de râs.

- O, Doamne! Ar fi trebuit să mă gândesc. M-am dat de gol ieri, nu-i aşa? Şi presupun că i-ai spus, draga mea Celina.

- Nu, doamnă, a observat singur.

- Şi eşti foarte furios pe mine? îşi întrebă ea fiul. Nu-i aşa că nu mă învinovăţeşti de nimic? E doar o mică păcăleală, dar care înseamnă atât de mult pentru mine.

O clipă, Celina crezu că acesta îi va spune cât e de furios, dar după câteva momente, el oftă şi zise:

- NUar fi trebuit să mă păcăleşti, mamă, dar îndrăznesc să spun că până la urmă lucrurile vor ieşi bine.

Mama lui îl privi cu şiretenie.

- Eşti furios, zise ea. Presupun că nu te pot învinovăţi.

Aşteaptă numai să vezi ce soţie excelentă va fi Celina. Iar tu, Celina, nici tu nu trebuie să fii furioasă, pentru că vei avea parte de momente extrem de plăcute.

- O, da? zise tânăra cu sarcasm.

Robin o auzi şi ridică ochii spre ea.

- Te-ai căsătorit aşa de repede, încât nuai avut timp să-ţi faci un trusou, aşa încât voi avea grijă să ai o garderobă complet nouă, conchise contesa

- Nu e nevoie, zise Celina, considerând că nu va mai sta mult acolo.

Contesa luă un aer grav.

- O, draga mea, dar e nevoie.

Hainele pe care le avea nu mai corespundeau noului său statut social.

- Voi aranja o întâlnire în această după-amiază.

- Sunt uimit că această întâlnire nua fost deja aranjată, remarcă Robin cu cinism.

- Păi... am strecurat câte o aluzie. Lucrurile trebuie întotdeauna aranjate.

- Cred şi eu, murmură el.

-Aşteaptă numai să-ţi vezi soţia îmbrăcată în noile haine şi cu bijuteriile familiei. Presupun că nu i le-ai dat încă, nu?

- Nu, răspunse el, stânjenit. Totul a fost aşa de neaşteptat.

- Şi mai sunt atâtea de făcut. Duceţi-vă şi schimbaţi-vă. Ne

vedem la masa de prânz.

Sub privirea mamei sale, contele o luă pe Celina de braţ şi începură să urce treptele.

- Mă bucur că îţi place iapa, spuse el politicos.

- E cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o. Am să-i spun Focul Alb. Cred că e perfectă.

El ridică din umeri.

- După cum spune mama, totul trebuie să fie pregătit pentru noua lady Torrington. Aşa se cuvine.

Deschise uşa şi o văzu pe Nora pregătind stăpânei sale hainele.

- Ne vedem peste o oră, spuse el pe un ton protocolar.

îjîîîî

Contesa era într-o dispoziţie de zile mari. Se pare că nu-i trecea prin minte că ar avea cineva ceva de obiectat despre şiretlicul ei.

Singura ei reacţie la dezvăluirea secretului era uşurarea că nu va mai fi nevoită să-şi joace rolul.

- Toată lumea din district vrea să vă invite la petreceri. Ar fi făcut-o în timpul logodnei, dar nua existat una.

- Presupun că ne-ai aranjat programul de ceva vreme, comentă Robin sec.

- Nicidecum. M-am ocupat numai în ultimele două săptămâni. Acum, cred că doriţi să luaţi singuri decizii.

- Ce inteligent, mamă. Şi eu care am crezut că am luat întotdeauna decizii singur... Se pare că au fost unele lucruri care mi-au scăpat.

- Eu mă bucur că m-aţi ajutat, interveni Celina. Sunt lipsită de experienţă.

- Aşa e, draga mea. O să ne distrăm pe cinste cumpărându-ţi haine.

- Trebuie să spun că am cumpărat deja haine pentru sezonul londonez.

- Moda de anul trecut!

- NUau trecut decât câteva săptămâni, remarcă Celina, indignată.

- Contesa de Torrington trebuie să fie întotdeauna cu un pas înaintea modei, zise contesa, cu un aer important.

- Nimeni la Londra nua considerat că hainele mele sunt demodate.

- Mda! A primit o cerere în căsătorie de la un marchiz, interveni Robin. Să nu uităm asta!

- Ha! Delaine! Ai făcut bine că l-ai refuzat. Nu vă potriveaţi.

- Căsătoria cu un marchiz e întotdeauna pe placul unei

femei, ripostă Celina.

- Nu şi dacă marchizul e un pămpălău, decretă contesa.

- Mamă, mă tem că Celina are impresia că a făcut un pas înapoi căsătorindu-se cu mine, adăugă Robin pe un ton caustic.

Mama lui nu prea ştia cum să reacţioneze. După ce se uită de la unul la celălalt, spuse:

- Prostii!

Celina refuza să se uite la Robin, întrucât îi era teamă că va vedea o licărire de umor căreia nu-i va putea rezista.

- Am unele lucruri de rezolvat, spuse Robin. Vă las, doamnelor!

îşi sărută mama pe obraz, înclină uşor capul în faţa soţiei şi ieşi.

- Vezi! exclamă contesa. E mulţumit de situaţie.

Celina îşi spuse că mama contelui era prea optimistă, însă ea nu ştia nimic despre tensiunile dintre ea şi Robin.

Cum nu se simţea în stare să dea explicaţii, îşi concentra atenţia asupra achiziţiei de haine noi.

Deşi nu ştia cât timp va mai sta la castel, nuavea de ce să nu-i facă pe plac contesei.

Când se duse la croitoreasă, îşi încrucişă drumul cu acela al unui bărbat trecut de patruzeci de ani, un bărbat cu trăsături aspre, vulgare.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă contesa când o văzu intrând nedumerită pe uşă.

- Cine era acel bărbat? o întrebă tânăra.

- Stanley Halyard, administratorul moşiei.

- Nu-mi place de el.

- E cam nedrept, dat fiind că nu-l cunoşti. Recunosc totuşi că e cam necioplit şi nici mie nu îmi place de el.

- Dar nu vine să vă dea raportul câtă vreme contele e plecat?

- Sigur că da. Ne întâlnim din când în când pentru a discuta despre ce trebuie făcut. Hai să ne ocupăm acum de ale noastre.

Lucrară până târziu, dat fiind că Robin le trimisese un bilet prin care le informa că îşi va petrece seara la nişte prieteni.

Contesa scoase un oftat şi spuse:

- Presupun că e prea mult să pretinzi de la el un comportament de soţ adevărat, cel puţin acum.

- Aşa e, zise Celina pe un ton neutru.

Când se retrase la culcare, el tot nu venise. Se întrebă dacă o făcea pentru că voia să evite o altă confruntare cu ea sau pentru că o uitase cu desăvârşire.

A

încuie uşa de legătură dintre camerele lor.

Rămase trează ceasuri bune până când îl auzi în sfârşit apropiindu-se. Presupuse că băuse foarte mult, însă spre

marea ei surprindere, constată că se deplasa cu uşurinţă.

Dacă nu băuse, atunci ce făcuse? Jucase cărţi?

Sau fusese la o altă femeie?

Era oare aşa de furios pe ea, încât încerca să se răzbune în acest fel?

Aşteptă să vadă dacă va încerca uşa, dar nu se întâmplă.

Celina îşi înfundă capul în pernă şi începu să plângă.

A doua zi dimineaţă, Robin o întâmpină cu o politeţe rezervată în care se simţea puţină ironie. Ea îi răspunse la fel de rece şi de politicos.

- Sper că ai dormit bine.
- Mulţumesc, foarte bine. Sper că şi tu.
- M-am întors târziu, după cum cred că ştii.
- Nu, de unde să ştiu? Am adormit înainte de întoarcerea ta... la ce oră se va fi produs aceasta.

Doar nu-l lăsa să creadă că stătuse trează, aşteptându-i venirea!

La micul dejun, le informă că va trebui să plece o vreme cu nişte afaceri. Mama lui îi spuse că o poate face liniştit, întrucât

şi ele aveau foarte mult de lucru.

- Dar să nu te întorci mai târziu de vineri. Suntem cu toţii invitaţi la cină, la familia Beresford. Toată lumea bună va veni să-ţi cinstească soţia, astfel că nu se cuvine să lipseşti.

- Fii sigură că îmi voi îndeplini datoria, mamă, spuse el, făcând o uşoară plecăciune.

Săptămâna se dovedi foarte încărcată. Contesa trimise după negustori cu fel de fel de materiale luxoase.

Croitoreasa şi ajutoarele acesteia lucrau de zor. Rochii de seară, de bal, de ceai, de dimineaţă, costume de călărie... lista părea fără sfârşit.

Intr-un alt loc, foarte discret şi numai pentru doamnele cu gusturi rafinate şi buzunare adânci, se confecţionau cămăşi de noapte din dantelă şi mătase, precum şi ciorapi de mătase.

Celina ar fi fost nespus de încântată de ceea ce se petrecea în jurul ei, dacă nu s-ar fi întrebat întruna ce face Robin în clipa aceea şi cu cine va fi fiind.

Nu era exclus să se fi întors în Franţa.

„Nu!" îşi spuse ea, furioasă. Nu-l va lăsa s-o chinuiască astfel. îndată ce îl va revedea, îi va spune că aşa-zisa lor căsătorie era terminată şi că mascarada trebuia să înceteze, fie că îi plăcea sau nu.

Joi seara, Robin tot nu se întorsese, iar Celina îşi dădu seama că mama lui e tot mai neliniştită.

Adormi, întrebându-se ce îi va aduce ziua de mâine. Când se trezi, în zori, auzi zgomot în cealaltă odaie.

Aşadar, se întorsese! Revenise de la prieteni, sau poate de la amante.

îl va informa de hotărârea ei de a-l părăsi pentru totdeauna.

Cum îi era cu neputinţă să mai doarmă, se sculă, se îmbrăcă în costumul de călărie, coborî şi se strecură afară din castel, privind spre grajduri.

La o oră aşa de matinală, toată lumea dormea. Găsi totuşi un ajutor de grăjdar care zise, cu ochii cârpţi de somn:

- Mă duc să-l chem pe Frank.

- Nu. Vreau să mă plimb singură. înşeuează-mi repede calul.

- Singură? Dar nu vă pot lăsa să vă plimbaţi singură...

- Să mă laşi? Am nevoie de permisiunea ta? Te rog să pui şaua şi să nu sufli o vorbă nimănui despre asta. E un ordin.

Băiatul înghiţi în sec şi se supuse.

Cu soarele de partea ei, ajunse în locurile cele mai îndepărtate ale moşiei, într-o zonă care-i era necunoscută.

îşi aminti totuşi că fusese acolo cu Frank, în prima zi, când o somase practic să se întoarcă.

întoarse calul, iar în clipa următoare se trezi faţă în faţă cu patru bărbaţi îmbrăcaţi ca vai de ei. Erau muncitori.

Doi dintre ei prinseră calul de frâie.

- Cine sunteţi? Ce vreţi?

încercă să rămână calmă, însă era limpede că o luau prizonieră.

- Vii cu noi, zise unul din ei. îţi vom arăta ceva care îţi va demonstra că bărbatul cu care te-ai căsătorit nu este cel care pretinde a fi.

- Nu cumva ne-am mai întâlnit?

- Poate. Eu te-am mai văzut şi ştiu cine eşti. De ce te-ai plâns de noi? Nu i-am făcut niciun rău.

- Să mă plâng? Nu m-am plâns niciodată.

- Se spune că ai făcut-o. A venit cineva mai târziu în sat şi ne-a spus să stăm departe din calea stăpânei, pentru că am supărat-o.

- Dar nuam spus niciodată că m-aţi supărat. Trebuie să mă credeţi.

- Poate că da, poate că nu.

- Vă rog să-mi daţi drumul.

A

Insă bărbaţii nu se clinteau din loc, iar ea nuavea cum să riposteze.

O trecură peste un şanţ dincolo de care se vedeau nişte cocioabe şi nişte femei cu copii care-i priveau.

Dintr-o singură privire, Celina înţelese că erau foarte săraci şi flămânzi. Colibele aveau grinzi lipsă şi ferestre sparte.

Numărul celor care ieşeau şi o priveau creştea. Erau în zdrenţe şi ca vai de ei.

Dar ce căutau pe moşia familiei Torrington?

nul dintre bărbaţi zise:

- Vei vedea cum suntem trataţi, cum sunt lăsaţi copiii să moară de foame.

Celina se uita la el şi nu ştia ce să spună. Pe chipul bărbatului era ură.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea. De ce sunteţi într-o asemenea stare?

- Vrea să ştie cum am ajuns într-o asemenea stare, spuse ironic bărbatul celorlalţi. Suntem în această stare întrucât nu avem bani, nu suntem plătiţi şi murim de foame.

- Nu înţeleg, se bâlbâi Celina.

- Păi... te-ai căsătorit cu stăpânul şi ştii cum e, zise bărbatul.

- Nu-i pasă de noi, spuse un alt bărbat. Stă în străinătate şi se distrează.

Celina trase adânc aer în piept.

„Oare era adevărat?” se întrebă ea.

îşi aminti apoi că aveau dreptate când spuneau că Robin era întotdeauna plecat. Din această cauză, oamenii de pe moşia sa aveau de suferit.

Bărbaţii se uitau la ea, însă trebuia să-şi domine teama şi să

Iacă ceva. Cel care îi neglijase era soţul ei şi trebuia să pună cumva lucrurile la punct.

Habar nuavea ce să facă, dar niciodată nu fugise de responsabilitate. Se simţea vinovată.

Ca să aibă timp să se gândească, se îndreptă spre femei şi întrebă:

- Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

- Nu e evident? zise un alt bărbat.

- Cum te cheamă?

- Ce contează? Noi suntem ca gândacii. Numele noastre nuau importanţă.

- Vreau totuşi să vă ştiu numele.

Tăcere.

- Aveţi încredere în mine. Vreau să vă ajut.

- Mă numesc Egan Janner.

- Mulţumesc. Spuneţi-mi acum de ce nu aveţi bani.

- Pentru că stăpânul nu e niciodată acasă. E mereu în Franţa şi nua venit decât pentru a se căsători. Poate îi veţi spune acum ce se întâmplă.

- Da, îi voi spune, le făgădui Celina. Dar de ce nuaţi fost plătiţi şi de ce au ajuns casele într-o asemenea stare?

- Vă spun eu de ce, zise bărbatul. Administratorul dă toţi banii pe băutură.

- Vorbiţi de Stanley Halyard?

- Da. îl cunoaşteţi?

- Nu. L-am văzut o singură dată, de departe. Nu mi-a plăcut.

Oamenii începură să râdă.

- Dacă nu vă place dumneavoastră, cum să ne placă nouă? Are mână liberă aici. Poate face tot ce-i pofteşte inima. Iar noi nu primim nimic

- Sunt convinsă că, dacă stăpânul ar şti ce se întâmplă, ar

I

fi îngrozit, zise Celina. Nu vă faceţi griji! îi voi spune. Povestiţi-mi totul! Vreau să am toate detaliile când voi vorbi cu el.

- Credeţi că va asculta?

- Va trebui să asculte.

- Facem tot ce ni se cere, dar nu suntem plătiţi. Ştiţi ce înseamnă asta pentru femeile şi pentru copiii noştri?

- Văd că sunt într-o stare îngrozitoare. Mă voi asigura că va fi făcut ceva în această privinţă.

- Dar credeţi că va face ceva?

- Sunt soţia lui. îl voi face să mă asculte.

Toată lumea tăcea, probabil nimeni nu voia să-şi facă speranţe deşarte.

- Vă promit că situaţia se va îndrepta.

Dar oare va rămâne suficient aici pentru a îndrepta situaţia? se întrebă Celina.

- Va trebui să daţi dovadă de multă multă putere de convingere să-l faceţi să rămână în Anglia, având în vedere că-i place aşa de mult Franţa.

- Aşa e. Mă duc să vorbesc cu el.

- Nu, veţi rămâne cu noi. Va veni el după dumneavoastră.

- Dar trebuie să...

- Rămâneţi cu noi.

Se uită la ei şi văzu că erau disperaţi. Dacă împingea lucrurile prea departe, cine ştie ce s-ar putea întâmpla?

NUavea niciun rost să se opună. Trebuia să-şi păstreze calmul şi speranţa că Robin va veni repede după ea.

Deocamdată, era prizonieră.

Capitolul 8

- Prea bine, spuse Celina, încercând să rămână calmă. Aduceţi-mi hârtie şi ceva de scris.

Egan Janner îndeplini ordinul.

"Dragul meu Robin,

Sunt cu nişte muncitori de-ai tăi care au fost foarte prost trataţi. Te rog să te întorci cât de repede poţi. Sunt oameni buni şi au nevoie de ajutorul tău.

E foarte important să vii singur. Nu-l trimite pe adminstrator şi nici nu-i îngădui să te însoţească.

A ta soţie,

Celina."

- O duc eu. Vă voi lua calul.

II urmări cu ochii pe bărbat, iar când întoarse privirea spre ceilalţi, văzu nemulţumire şi ură. I se făcu brusc teamă. Oare Robin va face aşa cum îi ceruse?

„Trebuie", îşi spuse ea.

- Acum, în timp ce aşteptăm, vreau să aud tot ce aveţi să-mi spuneţi.

în clipa următoare se auzi un ţipăt venind dintr-o casă, apoi o femeie dădu buzna afară. Ţinea un copil în braţe.

- A murit! A murit! A murit... de foame.

A

Ii întinse copilul Celinei, care îl luă în braţe, îngrozită. Era micuţ şi nu avea decât două-trei zile.

Celina îi făcu respiraţie gură la gură, întrucât i se părea că mica făptură mai avea puţină viaţă în ea. Mânuţa copilului se mişcă imediat.

- Trăieşte! Trăieşte! strigă mama copilului. Credeam că e mort, dar se mişcă.

- Da, trăieşte, zise Celina, aproape leşinată de îngrijorare. Trebuie să-i facă în continuare cineva respiraţie gură la gură până găsim să-i dăm ceva de băut.

Femeia scoase încă un strigăt,

- E un miracol! Credeam că a murit.

- Avem nevoie de lapte. Să meargă cineva la castel, să-i spună bucătăresei că veniţi din partea mea şi că vreţi lapte.

Dacă merge repede, copilul e salvat.

După plecarea unuia dintre bărbaţi, femeile se strânseră în jurul Celinei şi-i vorbiră despre viaţa lor grea, despre copiii care le muriseră sau care se îmbolnăviseră.

- Poate că e mai bine că au murit, spuse una. Ce viaţă le putem oferi aici?

Timpul trecea, dar nici urmă de soţul ei.

Oare unde era? De ce nu venea?

în sfârşit, spre marea ei uşurare, îl văzu grăbindu-se printre copaci.

îi mulţumi în gând lui Dumnezeu pentru că venise. Nu era singur. în spatele lui erau şi câţiva bărbaţi înarmaţi.

Ar fi trebuit să-şi dea seama! Robin credea că fusese răpită şi venea pregătit s-o elibereze, prin forţă. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple. Făcuse promisiuni oamenilor, spunându-le că puteau avea încredere în ea.

Nu trebuia să-i trădeze. Un val de teamă îi cuprinse pe toţi. înţelegeau şi ei implicaţiile situaţiei.

Celina se gândi repede ce trebuia să facă.

- Veniţi cu mine, le spuse ea femeilor care o înconjurau. Bărbaţii să rămână în spate.

Luă în braţe copilul uneia dintre femei şi se îndreptă spre locul unde Robin oprise calul.

Cu mare greutate, se strădui să fie încrezătoare, sigură pe

ea, chiar să zâmbească.

- Ce bine că ai venit! Credeam că vei refuza, mai ales că oamenii de aici au mare nevoie de tine.

- Ce vrei să spui? Sigur că am venit îndată ce am primit biletul de la tine. Credeai că ignor faptul că eşti în pericol?

- Dar nu sunt în pericol. Sunt aici de bunăvoie, astfel că te rog să ceri oamenilor tăi să lase armele.

- îmi dai cuvântul tău de onoare că nimeni nua fost rănit? insistă el.

- Arăt cumva că am fost rănită? Nimeni nu mi-a făcut niciun rău. Sunt între prieteni. în această calitate mi-au cerut ajutorul, iar eu le-am promis să-i susţin.

Ridicase vocea, astfel încât să fie auzită de toată lumea.

- Aş fi preferat să vii tu însăţi după mine. Trebuie să înţelegi că biletul tău m-a speriat.

A

- îmi pare rău că te-am alarmat, dar am crezut că e mai bine să stau aici şi să-i ajut pe oameni. Domnul Janner a fost de acord să-ţi transmită mesajul.

Se întoarse spre bărbatul în discuţie.

- Domnule Janner, îţi mulţumesc că l-ai adus pe soţul meu. îţi sunt foarte recunoscătoare.

Tonul ei prietenos îl făcu pe bărbat să se relaxeze şi să răsufle uşurat.

- Aşadar, ce se întâmplă aici? Nu înţeleg, zise contele.

Celina îi explică repede despre ce era vorba, iar el se întunecă la faţă.

- E intolerabil. Voi rezolva imediat situaţia. Habar nuaveam că... Dar cum ai ajuns aici? o întrebă el pe Celina.

- La cererea mea, m-au adus aici pentru a-mi arăta cât de mult suferă. O, Robin, te rog să faci ceva pentru ei.

- Sigur că da. Ai avut dreptate să trimiţi după mine. Dar de ce nuai vrut să-l aduc pe administrator?

- Pentru că vina e a lui şi numai a lui. Cât ai fost plecat, a făcut tot ce a vrut. Lua banii şi-i ţinea pentru el, iar oamenilor nu le dădea nimic.

- Ei au spus asta?

- Da, şi-i cred. Ştiu că va trebui să vorbeşti cu el, dar voiam să vezi realitatea înainte ca el să înceapă să găsească scuze. Robin, nu există nimic care să justifice lăsarea oamenilor într-o asemenea stare. Nu-mi pasă ce va spune. E impardonabil ce a făcut.

- Sunt de acord, aşa că te poţi linişti.

- NUam cum să fiu calmă în faţa unei asemenea nedreptăţi. Le-am promis oamenilor că lucrurile se vor schimba. Le-am dat cuvântul meu de onoare.

- Da? Habar nuaveam că pe pământul meu se petrec astfel de lucruri.

- Mai sunt multe de văzut, zise Janner. •

Celina se duse la femeia al cărei copil crezuse că a murit. Aceasta încerca să-l încălzească. Din fericire, băiatul care plecase după lapte se întorcea.

Cu fiecare picătură de lapte pe care i-o dădea, bebeluşul revenea la viaţă.

- Să-i dai câte puţin la intervale regulate, altminteri se va îneca, o sfătui Celina.

Robin tocmai se întorcea din inspecţie şi era palid la faţă din cauza şocului.

- Tot ce pot spune, este că îmi pare rău că aţi fost trataţi într-un mod atât de îngrozitor. Habar nuaveam de aceste abuzuri şi vă promit că situaţia se va îmbunătăţi imediat.

Oamenii îl priveau cu suspiciune.

A

- înainte de orice, toată lumea va fi plătită cum se cuvine pentru ce a muncit. Apoi, voi trimite oameni să vă repare casele. Şi vă promit că aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Egan Janner îl înfruntă cu curaj.

- Promiteţi, dar ce se va întâmpla când veţi pleca din nou în străinătate?

- Voi fi eu aici, zise Celina înainte ca Robin să răspundă. Acum, vă aflaţi sub protecţia mea.

- Copiii noştri vor trăi, strigă una dintre femei, cu ochii plini de lacrimi. La fel şi noi.

- Sigur că da. Ştiu că veţi fi cu toţii recunoscători

stăpânului.

- Le ceri prea mult, îi spuse el la ureche. De ce ar scoate chiote de bucurie pentru mine? Eu sunt vinovatul.

- Ba nu! Vinovatul este Stanley Halyard, administratorul. In clipa aceea, se auziră tropote de cai şi imediat se ivi

chipul furios al lui Stanley Halyard.

- S-a întâmplat ceva? îl întrebă Robin cu răceală.

- Am venit imediat să văd ce s-a întâmplat. Ce v-au spus aceşti oameni?

- De ce te temi că ne-ar fi putut spune? ripostă Celina. Halyard o ignoră.

- Stăpâne, nu le asculta minciunile. Ar fi trebuit să mă trimiteţi pe mine aici...

- Ar fi trebuit? Cumva îmi dai ordine, Halyard?

- Nu, stăpâne... Nu voiam...

-Am văzut cu ochii noştri care e realitatea, zise Celina. Halyard făcu în clipa aceea cea mai mare greşeală cu putinţă.

- Chestiunea aceasta nu are nicio legătură cu femeile. Habar nuaveţi despre ce vorbiţi.

în clipa aceea, contele îl lovi cu pumnul, astfel că bărbatul se prăbuşi la pământ, spre mulţumirea celor prezenţi.

- Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel contesei Torrington? Urcă pe cal şi vino la castel.

- Stăpâne, strigă Halyard, oamenii ăştia sunt nişte mincinoşi.

- Duceţi-l la castel, spuse el oamenilor. Să te ajut să urci, îi spuse el soţiei sale.

Cum ea mergea foarte repede, contele o întrebă:

- încerci să fugi?

- Sigur că nu. Vreau numai să ajung cât mai repede acasă, pentru a trimite oamenilor mâncare. Trebuie să ne mişcăm repede.

La castel, îl întrebă pe primul grăjdar care-i ieşi în cale:

- Avem cumva o trăsură mare? îl întrebă ea.

- Da, stăpână.

- Bine. Vreau să fie adusă în faţa bucătăriei.

Doamna Crale, bucătăreasa şi soţia majordomului, o privi surprinsă.

- Vreau să umpleţi cu mâncare trăsura care va trage în faţa uşii. E pentru muncitorii de pe moşie.

- Lăsaţi totul în seama mea, stăpână.

- Poate ar trebui să le trimitem şi nişte haine.

- Mă ocup de toate, zise majordomul, cu respect.

- Dar oare ce va spune domnul Halyard? zise una dintre slujnice.

- Taci din gură! o apostrofă bucătăreasa.

- Mă ocup eu de el, zise Celina.

în hol, îl întrebă pe un valet mai tânăr:

- A sosit stăpânul?

- Da. E în bibliotecă. Vorbeşte cu domnul Halyard.

- Excelent.

însă spre marea ei dezamăgire, îl găsi pe conte singur.

- Credeam că domnul Halyard e cu tine! exclamă ea.

- A fost, dar l-am trimis să aducă toate documentele pe care le are. E însoţit de secretarul meu şi de doi oameni înarmaţi. înţeleg că voiai o confruntare cu el, adăugă zâmbind, însă e bine să ne descotorosim cât mai repede de el.

- Ce mai contează? Recunosc că mi-ar fi plăcut să-l dau pe uşă afară. Sper că vei angaja cât de curând un alt administrator. Sunt multe de reparat, de organizat. Oamenilor trebuie să li se acorde ajutor medical. De fapt, un medic ar trebui să meargă imediat acolo.

- Vrei să-l trimit pe doctorul Everard?

Celina stătu câteva clipe pe gânduri.

- Nu. Nu-mi inspiră încredere. Din punctul meu de vedere, nu e decât un lăudăros, preocupat să urce pe scara socială, nicidecum un doctor bun.

- Nu eşti cam dură, având în vedere că îl cunoşti de puţină vreme?

- Am senzaţia că diagnosticul pe care îl pune e în funcţie de ceea ce vrea să creadă clientul de care se ocupă, replică ea.

Robin, nu te-ai întrebat niciodată de ce nua văzut că mama ta se preface?

-Ce?

- Dacă şi-ar fi făcut treaba cum se cuvine, nuar fi fost păcălit nicio clipă. Iar dacă ar fi văzut adevărul, nuai mai fi fost nevoit să te căsătoreşti cu mine, adăugă ea. Măcar pentru asta şi tot ar trebui să fii supărat pe el.

Robin rămase fără replică. Uitase de supărarea că fusese păcălit, dar înţelegea acum că Celina rostea adevărul.

- Aşadar, nu crezi că doctorul Everard este suficient de bun? zise el într-un târziu.

- Nu pentru prietenii mei.

- Dar suficient de bun pentru membrii familiei Torrington, nu-i aşa?

- Tu ai spus-o. La urma urmei, tu eşti stăpânul.

- O, da?

- Sigur că da. Cine s-ar putea îndoi de asta?

- Râzi de mine?

- Ţi se pare că asta fac?

- Nici eu nu mai ştiu ce să cred, în afară de faptul că nuaş îndrăzni să polemizez cu tine.

Celina îi zâmbi fermecător.

- Excelent. Nu vom mai pierde vremea. Cum nuam încredere în doctorul Everard, voi trimite după doctorul

Landon, care e doctorul meu şi al unchiului James de foarte multă vreme. Ar trebui să-i scriu o scrisoare chiar acum, rugându-l să-i viziteze pe muncitorii de pe moşia ta cu promisiunea că toate cheltuielile vor fi suportate de tine.

Se uită în jur după hârtie, dar Robin era deja pregătit. îi întindea deja o foaie şi tocul înmuiat în cerneală.

- Everard va face o criză când va afla, remarcă el.

- Asta e, spuse ea, apucându-se de scris. îl prefer pe doctorul Landon întrucât îl cunosc şi am încredere în el.

Habar nuavea ce efect aveau vorbele ei asupra lui Robin. Expresia: "îl prefer" îl făcu să ridice ochii şi să se încrunte.

Vedea o femeie nouă, cu capul pe umeri, care nu-i cerea la tot pasul aprobarea.

După ce termină de scris, puse scrisoarea într-un plic. Cu zâmbetul pe buze, Robin îi întinse sigiliul familiei Torrington.

- Mulţumesc, spuse ea, în timp ce îl suna pe valet.

Ii întinse acestuia scrisoarea şi-i spuse unde trebuie dusă.

- Mi s-a spus să vă informez că şareta e gata, aşa cum aţi cerut, spuse valetul.

- Mulţumesc. Vin imediat.

- Pleci? o întrebă Robin, consternat.

- Trebuie. E nevoie să fiu acolo când soseşte mâncarea. în plus, va trebui să discut cu medicul.

- Cred că ar trebui să rămâi aici şi să vorbeşti cu mine.

Avem multe de discutat.

- Da? Şi eu care credeam că am spus tot ce era de spus.

- Ce minte limpede!

- Ei bine, pe vremuri de criză e întotdeauna nevoie de o minte limpede, nu-i aşa?

- Şi cât timp intenţionezi să stai acolo?

- Cât e nevoie.

- Trebuie oare să-ţi amintesc că suntem invitaţi de onoare la cină, în seara asta?

- O, Doamne! Bine că mi-ai reamintit! Uitasem.

- Mă bucur să-ţi fiu de ajutor. Te rog să te grăbeşti. Ai nevoie de cel puţin două ore să te pregăteşti.

A

- Două ore? In niciun caz. Ce aş putea face în două ore? NUam avut niciodată nevoie de două ore ca să mă îmbrac.

- înainte, nu erai contesă de Torrington. Când participa la evenimente de acest fel, mama avea nevoie de cel puţin două ore.

- Cum? zise ea, uimită.

- Pentru că era lady Torrington, zise el.

- Iar acum eu sunt lady Torrington, iar o oră e de-ajuns. Mă voi întoarce la timp.

- Celina...

Dar aceasta plecase deja.

Capitolul 9

Când intră în sat însoţită de cei patru valeţi care conduceau trăsura cu provizii, Celina fu întâmpinată cu chiote de bucurie.

Spre marea ei fericire, sosise şi doctorul Landon, aducând medicamente.

Avură o discuţie lungă şi serioasă, într-o casă părăsită.

- Va trebui s-o reparăm, dar e locul potrivit pentru o clinică. După ce îi vei consulta pe toţi şi le vei pune diagnostice, totul va trebui să devină, obişnuinţă. Vizitele să fie constante. Dar las toate astea în seama ta.

- Da? întrebă surprins doctorul.

Fără să-şi dea seama, reacţiona la fel cum reacţionase Robin cu două ore mai devreme.

- îmi pare rău dacă par cam autoritară, zise ea zâmbind, dar totul e aşa de...

- NUaveţi de ce să vă cereţi scuze. Nici nu ştiţi cât mă bucur să văd în sfârşit pe cineva gata să facă ceva pentru aceste biete fiinţe.

Cu coada ochiului, Celina îl văzu pe Robin aşteptând-o.

- E timpul să plecăm, îi spuse el după câteva clipe.

- Ai venit să mă iei?

- Mi-a fost teamă că vei fi aşa de absorbită de treburi, încât vei uita să te întorci la timp. Hai să ne întoarcem, altminteri mama îşi va face griji.

La castel, Celina era aşteptată de mai multe cameriste şi croitorese.

- Aţi întârziat mai mult decât ne aşteptam, declară Nora. Iar hainele vă sunt murdare. Unde aţi fost, de aţi ajuns într-o asemenea stare?

Celina se gândi la copiii pe care îi ţinuse în braţe în acea zi, dar nu regreta efortul depus.

După baie, se îmbrăcă într-o rochie din satin de culoarea fildeşului.

- O, ce splendidă sunteţi! exclamă Nora.

- Da, aşa e! aprobă o voce din pragul uşii. Nu mai e nevoie decât de un singur element care să-i desăvârşească ţinuta: bijuteriile familiei.

Spunând acestea, scoase dintr-o cutiuţă perlele familiei Torrington: o diademă, un lănţişor şi cercei.

- Am ţinut foarte mult să văd aceste bijuterii purtate de nora mea, adăugă contesa bătrână, iar acum dorinţa mea cea mai scumpă s-a împlinit.

Celina se privi în oglindă şi fu copleşită de imaginea pe care aceasta o reflecta. în clipa aceea, arăta ca o veritabilă contesă de Torrington.

Şi era frumoasă. Nu încăpea îndoială în această privinţă.

Se întrebă dacă şi Robin era de aceeaşi părere. îi zâmbea, dar într-un mod care nu dezvăluia nimic despre adevăratele lui simţăminte.

Conacul familiei Beresford era la câţiva kilometri depărtare, iar când intrară pe porţi, văzură imensa casă strălucind de lumini.

Era seara ei. Invitata de onoare, soţia lordului Torrington, femeia pe care toată lumea voia s-o cunoască.

Iar dacă ar fi avut parte şi de dragostea soţului ei, totul ar fi fost perfect.

Toată lumea din district insistase să vină.

- Iar fratele meu drag a insistat să vină, zise lady Beresford.

Câteva clipe, Celina încercă să-şi amintească identitatea

fratelui gazdei. Robin fu acela care exclamă:

- O, Doamne!

- Va fi o plăcere să-l revăd pe marchi2ul Delaine. Mă leagă frumoase amintiri de el.

- Mai multe decât mine. Sper să se comporte cum se cuvine.

- Nu mai fi aşa supărat! Probabil se va face iar de râs. E inofensiv.

- Unora le reuşeşte amândouă.

Prezicerile Celinei se împliniră. Lordul Delaine, care era îmbrăcat în negru de parcă ar fi purtat doliu, se aşeză lângă Celina şi-i făcu ochi dulci întreaga seară.

Când orchestra începu să cânte, vru s-o invite la dans, numai că privirea furioasă a lui Robin îl împiedică. După aceea, se consolă cu nişte coniac.

- îmi acorzi primul dans? o întrebă Robin pe Celina.

- Sigur că da. Toată lumea se aşteaptă să ne vadă dansând.

Un ropot de aplauze confirmă această declaraţie.

- Iar în seara asta nu vei dansa cu el.

- Nu-ţi face griji! Peste câteva minute, va fi sub masă.

- Aşadar, ai făcut bine refuzându-1.

- Nu sunt sigură. Un soţ care dispare sub masă poate fi uneori o alegere convenabilă. Poate am făcut o alegere greşită, îl tachină ea.

- Mergi prea departe.

- Dar cât este prea departe?

- Cunoscându-te, sunt sigur că vei afla.

- Dar nu mă cunoşti, şopti ea. Niciodată nu m-ai cunoscut.

Adevărul acestor vorbe îl lăsă pe conte iară replică.

- îţi sunt recunoscător, zise el mai târziu. Mi-ai arătat multe lucruri pe care ar fi trebuit să le descopăr singur NUar fi trebuit să stau atâta timp plecat.

- Nu te necăji! La urma urmei, aveai tot dreptul să stai în Franţa, dacă asta îţi doreai.

îi spunea exact ce nu se aştepta să audă, fapt care demonstra cât de diferită era de celelalte femei.

- De acum înainte nu voi mai pleca. Trebuie să am grijă de moşie.

- Dar nu mai e nevoie. Am promis muncitorilor că voi fi aici şi-i voi ajuta.

- înseamnă că ai luat hotărârea de a rămâne? Nu cu multă vreme în urmă ameninţai cu plecarea.

- Dar acum nu mai am cum să plec. Le-am dat cuvântul de onoare şi mă voi ţine de el.

- Mulţumesc că m-ai informat. E o uşurare să ştiu că soţia mea rămâne sub acelaşi acoperiş cu mine, chiar dacă sunt ultimul care află.

- Mă bucur că eşti mulţumit. Acum că totul s-a rezolvat, te poţi întoarce în Franţa cu inima împăcată.

Dacă îşi exprima bucuria de a-l vedea plecând, poate va fi

suficient de intrigat încât să rămână.

A

- îmi dai permisiunea să plec?

- Păi... sunt sigură că ai probleme foarte importante de rezolvat la Paris.

Simţise oare ironie în vocea ei?

Ea însă îl privea cu un aer nevinovat.

Suspicios de nevinovat, îşi spuse el.

Primul lui gând fu că ea nu avea nevoie să-l influenţeze. Al doilea, că era cu adevărat incredibilă. Ce altă femeie l-ar fi provocat într-un asemenea fel?

Al treilea gând fu că voia să-l vadă plecând pentru a se ocupa singură de administrarea moşiei.

Dacă asta îşi închipuia, se înşela amarnic. Luase hotărârea să rămână.

începea să se întrebe dacă a fi căsătorit nu era mult mai interesant decât se aşteptase.

După această conversaţie, Celina dansă cu aproape toţi bărbaţii prezenţi la petrecere, mai puţin cu lordul Delaine, care fusese dus de mult din sala de bal.

Robin îşi îndeplini datoria, dansând cu toate femeile care s-ar fi simţit jignite dacă nuar fi fost invitate la dans.

A

îşi arunca din când în când ochii asupra soţiei sale. Aceasta nu părea însă să-i ducă dorul, ci se distra pe cinste alături de bărbaţii care o invitau la dans.

La un moment dat, o văzu discutând cu un unchi mai în vârstă, care era extrem de interesat de administraţie. Robin avea senzaţia că Celina discuta cu acesta despre strategiile de adoptat.

- Ce seară frumoasă! exclamă mama lui. E grozav, nu-i aşa, că Celina se bucură de un asemenea succes.

- Grozav! admise el.

Aşa cum se temuse, Celina aflase o mulţime de lucruri de la unchiul ei şi făcuse o mulţime de planuri.

- Bine făcut! exclamă bătrâna contesă. A fot prima ta ieşire în lume şi te-ai descurcat perfect. Sper că ţi-a plăcut seara.

- La nebunie! Mi-a făcut mare plăcere să stau de vorbă cu sir Watkins.

- Sper că nu te-a plictisit prea mult.

- Deloc. Mi-a fost de mare ajutor.

- L-am concediat pe Halyard, mamă, zise Robin. Se comporta urât cu muncitorii.

- Am auzit că a fost ceva zarvă acolo.

Contele începu să-i povestească în amănunt cele întâmplate, iar după ce termină se gândi la minunata soţie pe care o avea.

Inima îi bătea mai repede, astfel că întoarse capul spre ea.

Celina însă adormise.

Peste câteva minute, când trăsura trase în faţă, îi atinse uşor braţul. Aceasta zâmbi şi scoase un uşor oftat, dar nu deschise ochii.

Sub impulsul momentului o sărută, iar e îşi rezemă capul de umărul lui. O strânse imediat în braţe.

Era atât de diferită de toate femeile pe care le întâlnise până atunci. Nimic calculat. Totul spontan şi generos.

Celina deschise ochii, zâmbind somnoroasă.

- Am ajuns acasă. Te ajut să cobori.

- Noapte bună, dragii mei, le strigă bătrâna contesă. Zâmbetul nu dispăru de pe chipul Celinei, iar Robin se

întrebă dacă îşi amintea că o sărutase.

Nora îşi aştepta stăpâna, dar Robin o concedie din priviri. Celina scoase un oftat.

- Ce bine ar fi... dacă mi-aş putea aminti...

-Ce?

- In seara asta... ceva... pe drum...

-Da?

- Mi-a venit, dar apoi am uitat... De mi-aş aminti...

- încearcă! zise el.

- A, mi-am amintit!

- Ţi-ai amintit?

- Da. Vorbeai cu mama ta când mi-a venit brusc răspunsul. Vei avea nevoie de un nou administrator, iar eu îl cunosc pe cel mai bun.

Robin rămase nemişcat.

-Ce?

- Domnul Bramley. Acum e administrator al unchiului James, dar se plânge întruna că nuare de lucru, întrucât moşia e aşa de mică. E eficient şi onest şi sunt sigură că unchiul James va înţelege.

- Sunt sigur. îi vei explica situaţia, iar el se va grăbi să-ţi facă pe plac. Ca toată lumea, de altfel.

- Sigur că mai întâi va trebui să-l cunoşti...

- Va fi o simplă formalitate.

- Crede-mă, e o idee minunată. E omul potrivit.

- Sigur că da. Mi se pare o idee excelentă. Las totul în seama ta. Vrei ceva de scris?

- Ideea mi se pare excelentă. O, ce inteligent eşti! Am s-o fac imediat.

- în cazul ăsta, nu te mai deranjez, zise Robin cu demnitate, deşi ultimul lucru pe care dorea să-l facă era s-o părăsească. Tot ce voia, era s-o sărute la nesfârşit.

Cu toate astea, ieşi cu fruntea sus din dormitorul ei, având grijă să încuie uşa de la camera de legătură.

în zori, când se trezi, Celina se gândi la cele petrecute în ziua anterioară.

Sărutul lui... Oare lucrurile se petrecuseră aievea, sau fusese numai în imaginaţia ei?

Voia neapărat să afle adevărul când va fi din nou singură cu el. Oare va încerca din nou s-o sărute?

Dacă o sărutase cu adevărat...

Putea oare să-şi asume un asemenea risc?

Seara trecută, recursese la o stratagemă. Cât timp vorbise despre noul administrator, sperase ca Robin să-şi piardă răbdarea şi s-o cuprindă în braţe.

în schimb, el îi acceptase decizia într-un mod total neinspirat.

Iar acum, se simţea dezolată. La urma urmei, nuo voia.

Existau însă alţi oameni care o voiau, care aveau nevoie de ajutorul ei. Şi promisese că-i va ajuta.

Când intră în sala de mese, îl văzu pe Robin stând la masă. îi zâmbi politicos.

- I-ai trimis biletul domnului Bramley? o întrebă el.

- Tocmai l-am dat unui valet.

- Bine. Atunci, lucrurile vor evolua. După ce discuţi cu el, trimite îl la mine. între timp, voi face unele aranjamente financiare pentru dispensaml pe care vrei să-l întemeiezi.

- Am şi eu banii ai mei. Mă gândeam că...

- Nu s-ar cuveni. Eu sunt cel care trebuie să plătească. Ic rog să nu mă insulţi sugerând altceva.

Replica lui o reduse la tăcere.

După această discuţie, totul decurse în linişte şi pace. Domnul Bramley se arătă încântat de postul care i se oferi. La rândul lui, unchiul James mărturisi:

- Mă gândeam eu că mai devreme sau mai târziu îl voi pierde. Moşia mea nu e suficient de mare pentru un asemenea talent. Dar măcar va rămâne în zonă şi va putea veni din când în când să joace şah cu mine.

Celina îi lăsă pe cei trei bărbaţi la un pahar, recunoscând că era mai înţelept să-l implice pe Robin în noile aranjamente. De dragul muncitorilor-chiriaşi, trebuia să fie de partea ei.

Rămasă singură, se plimbă prin bibliotecă în căutarea unor ziare de citit. Erau şi câteva în franceză şi nu foarte vechi, ultimele datând de o săptămână, ceea ce însemna că fuseseră aduse din Franţa. Dar de ce? Să fi rămas inima lui în continuare în Franţa? Mai exista oare vreo femeie care-i scria?

încercă să se liniştească, spunându-şi că făcea din ţânţar armăsar, dar îşi trecu ochii peste toate articolele, doar va găsi ceva referitor la Robin.

Şi iată că îi găsi numele. Povestea se referea la lordul Torrington, lordul englez care venea adesea la Paris şi era cunoscut pentru risipa de bani, ca şi pentru numeroasele

aventuri cu femei frumoase.

Celina scoase un uşor oftat.

In articol se vorbea despre un bărbat pe nume Pierre Vallon, care fusese trimis în puşcărie în urmă cu doi ani, întrucât furase nişte bijuterii fabuloase de la dansatoarea Mărie Lemans.

Lordul Torrington, unul dintre admiratorii acesteia, jucase un rol foarte important în capturarea acestuia şi fusese martor la proces.

In timp ce acuzatul era scos din clădirea tribunalului, îi strigase contelui:

- Mă voi întoarce. Mă voi răzbuna şi îţi voi frânge inima.

- Prostii. Nu are inimă, intervenise altcineva.

Toată lumea râsese, cel mai mult cel despre care se vorbea. Iar acum se părea că Vallon evadase din închisoare şi dispăruse. Poza înfăţişa un bărbat cu mustaţă deasă şi cu privire neînduplecată. Un duşman veritabil, dacă îl ridicai împotriva ta.

Celinei începu să-i bată inima mai repede. In clipa următoare auzi un zgomot, aşa că puse ziarul printre celelalte. Robin se îndrepta zâmbitor spre ea.

- Avem oaspeţi la prânz. Ştiam că te vei bucura dacă unchiul tău şi domnul Bramley vor rămâne la masă.

- Da, sigur că da...

- O, Doamne! Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- E momentul tău de triumf. Toată lumea îţi face pe plac, inclusiv eu.

- Prostii! De parcă...

Tare mult ar fi vrut să-i spună că singurul lucru care conta pentru ea era siguranţa, dar nu reuşea să vorbească.

Viaţa lui era în pericol, dar nu-i spunea. Ar putea oricând să-l piardă.

- Să mergem la masă, zise el.

Restul zilei fu consacrat afacerilor, iar din acest punct de vedere se dovedi extrem de satisfăcător.

După masă, merseră în sat, iar Celina îi explică noului administrator ce dorea de la el. Acesta încuviinţă, vizibil impresionat de mintea ei clară.

Era momentul ei de triumf, dar îi era cu neputinţă să se gândească la aşa ceva, având în vedere cât de teamă îi era.

Pierre Vallon ameninţase viaţa soţului ei, aşteptând momentul potrivit să-l ucidă.

Se uita la Robin şi tremura pentru el, întrebându-se ce le rezerva viitorul.

A

In seara aceea, când se duse la culcare, încercă să pară veselă şi optimistă.

„îl iubesc, dar îl pot face şi pe el să mă iubească? Oare ce se va întâmpla cu noi?”

întunericul nu era străpuns decât de lumina lunii. Dar iată că ia fereastră zări brusc o umbră. Un bărbat sparse geamul şi intră înăuntru.

Când îi văzu faţa, Celina scoase un ţipăt.

Era Pierre Vallon, bărbatul care îşi pusese în gând să-i omoare soţul.

- Pleacă! strigă ea. Pleacă!

Chipul bărbatului era schimonosit de ură şi de sete de răzbunare.

- Ştiu cine eşti, zise el în engleză, dar cu pronunţat accent străin. Eşti soţia lui. Am citit în ziar despre nuntă. Probabil că e îndrăgostit nebuneşte de tine. E exact ce îmi trebuie.

Celinei aproape îi venea să râdă. îndrăgostit nebuneşte de ea? Ce bine ar fi fost să fie aşa!

- Pleacă de aici! strigă ea. Ieşi!

Ce bine ar fi dacă ar reuşi să ajungă Ia uşă. Trebuia să scape.

- L-am avertizat că îl voi face să sufere. I-am spus că îi voi frânge inima. Am evadat din închisoare şi am aşteptat până acum... Iar acum pot s-o fac, întrucât inima lui îţi aparţine.

- Ba nu! Te înşeli. Nu mă iubeşte.

- Mincinoaso!

- Eu îl iubesc, dar lui nu-i pasă de mine.

- Nu mă păcăleşti E înnebunit după tine, o ştiu. O iubea pe Mărie Lemans, iar ea l-a înşelat cu mine. M-a dus în închisoare. Asta a fost răzbunarea lui. Acum a sosit vremea mea să mă răzbun, şi am să îi iau femeia care înseamnă pentru el mai mult decât Mărie.

Undeva în depărtare, auzi o uşă deschizându-se. Simţea că mai are puţin şi leşină, dar trebuia să reziste. Trebuia să...

- îndepărtează-te de ea!

Era vocea lui Robin. Pe chipul ui Pierre Vallon se citea o bucurie diabolică. în clipa următoare, acesta scoase un cuţit.

- Eşti aici şi vei asista la moartea ei. E perfect.

-Ţi-am spus să-i dai drumul.

în clipa următoare, cei doi bărbaţi se luptau.

- Nu, şopti ea. Te va ucide, stai departe, iubire...

îşi pierdu apoi conştiinţa.

Capitolul 10

Celina nu deschise ochii decât foarte târziu.

La început, nu-şi dădea seama unde se află. Tot ce ştia, era că se află într-o cameră necunoscută. încercă să întoarcă încet capul, dar o durea.

Spre marea ei uimire, îl auzi pe Robin spunându-i cu blândeţe:

- Te simţi bine, draga mea? Vorbeşte cu mine, dacă poţi.

Draga mea? Oare chiar rostise aceste vorbe?

El o privi cu nelinişte.

- Spune-mi că mă auzi.

Abia acum îşi amintea Celina ce se întâmplase. Pierre Vallon pătrunsese prin fereastră şi o înhăţase. Scosese un cuţit, dar soţul ei deschisese uşa şi se expusese unui mare

pericol încercând s-o salveze.

După aceea, nu mai ştia ce se petrecuse.

Voia să-i pună o mulţime de întrebări, dar gâtul o durea aşa de tare încât îi era cu neputinţă să vorbească.

Dar era în viaţă, iar când se aplecă şi o sărută uşor pe buze, răsuflă uşurată.

- Spune-mi că nu eşti rănit, şopti ea. Avea un cuţit.

- Pe care voia să-l folosească împotriva ta. Trebuia să-l opresc.

- Şi ai reuşit. Mi-ai salvat viaţa. Te-ar fi putut omorî...

- Crezi că mă gândeam la mine când vedeam cât de expusă eşti? Să uităm de bărbatul acela. E mort.

- Mort? Dar cum?

- în timp ce ne luptam pentru cuţit, a reuşit să se elibereze şi s-a îndreptat spre fereastră. Nu ştiu dacă uitase cât de sus era sau dacă nu-i mai păsa, dar a murit pe loc.

- înseamnă că eşti teafăr.

- La fel şi tu. E tot ce contează.

- Teafără! O, de-aş putea să...

- Nu-ţi mai face atâtea griji! Tot ce contează este să te faci bine, iar după aceea... ei bine... după aceea...

-Da?

- Toate la vremea lor. Avem o mulţime de lucruri despre care să discutăm, dar numai după ce îţi vei fi recăpătat

puterile.

- Unde sunt? Nu-mi amintesc această cameră...

- E camera mea. Te-am adus aici, întrucât m-am gândit că urmele din dormitorul tău te-ar putea disturba.

- Mulţumesc foarte mult.

Ar fi vrut să-i mai pună o mulţime de întrebări, dar el se îndepărtă pentru a lasă locul altcuiva. Cel care se apropie era doctorul Landon.

- Mă bucur să te văd trează, zise el. Eşti rănită la gât, dar te vei vindeca. încearcă deocamdată să te odihneşti şi să nu vorbeşti prea mult.

Ar fi vrut să mai vorbească, dar cuvintele i se opreau în gât. îşi amintea că-i spusese lui Pierre Vallon că soţul ei nuo iubea, deşi ea îl iubea. Robin apăruse aproape imediat, dar oare auzise vorbele ei?

îi cunoaştea oare secretul?

Iar dacă nuo iubea, cum să mai dea ochii cu el?

Totuşi, fusese ceva în vocea lui când îi poruncise lui Vallon să se dea la o parte, ceva care o tulburase.

Să fie oare cu putinţă ca până la urmă s-o iubească?

Dacă exista cea mai mică şansă de iubire, ar muri de fericire.

- Ai fost minunată, îi spusese el. Nemernicul acela voia să ne ucidă pe amândoi.

-Am citit despre el în ziar. Ştiam cine e. Mi-era teama ca te va ucide. A spus vorbe grele despre faptul că vrea să se răzbune, despre tine...

- Nu te mai gândi, se grăbise el s-o liniştească. încearcă să dormi! Te asigur că acum eşti în siguranţă şi că nimeni nu va mai îndrăzni să se apropie de tine.

După plecarea lui, Celina îşi spuse:

„M-a salvat, aşa cum şi eu l-am salvat. Mi-a sărutat mâna şi mi-a spus că sunt minunată. A spus oare şi că mă iubeşte? Nu-mi amintesc... Vreau iubirea lui, dar oare ce se va întâmpla acum? Duşmanul a murit, aşa că probabil se va întoarce la Paris. Mi-a spus că îmi e recunoscător, dar recunoştinţa nu înseamnă iubire."

- îl iubesc, murmură ea şi adormi.

Habar nuavea că Robin revenise în cameră şi se uită la ea. Văzând-o cufundată în somn, o sărută pe buze şi ieşi.

Abia după cinci zile i se permise Celinei să coboare din pat. Nora şi contesa o păzeau cu rândul.

- Camera ta a fost complet redecorată, îi spuse bătrâna doamnă, astfel că nu mai există nimic care să-ţi amintească de cele petrecute. Iar Robin a poruncit să nu intri aici până nu e totul gata. Se străduieşte foarte mult să-ţi facă pe plac, spuse contesa, bătând încântată din palme.

înainte să plece, femeia o privi îndelung, de parcă ar fi studiat-o pentru un motiv anume.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Celina.

- Nu, draga mea. Plecam...

Ieşi din odaie înainte ca Celina să-i pună alte întrebări.

De fiecare dată când îl vedea pe Robin, insista asupra faptului că se simte mai bine şi că vrea să se ridice.

- E prea devreme, îi spunea el. Nu vreau să te expui vreunui risc.

Nu vorbeau despre iubire, ci despre tot felul de nimicuri, de parcă singurul lucru pe care îl dorea era să fie pur şi simplu cu ea.

într-o zi, o anunţă că fusese în sat şi că toată lumea, inclusiv copiii, erau tot mai viguroşi.

- Mă bucur nespus să aud această veste. M-am gândit la ei şi m-am întrebat cum se simt.

- Toate merg bine acum.

- Ştiam eu că vei face ca totul să meargă strună pe moşie.

- Nu eu am făcut-o, ci tu. Când m-am dus acolo, s-au strâns în jurul meu şi m-au întrebat unde eşti. Le-am promis

că te duc cât de curând la ei.

- Ce frumos din partea lor!

- îţi sunt profund recunoscători. A, uitasem să-ţi spun că s-a născut un alt copil şi că i-au pus numele tău.

Celina râse încet.

- Ar fi trebuit să poarte numele tău.

- Păi... e o fetiţă, dar îmi va veni şi mie rândul, când se va naşte un băiat. între timp, i-am adus "copilului Celina"un cadou. E un lănţişor cumpărat din sat. Nu e scump...

- Vreau să mă ridic din pat, zise Celina.

- Doctorul a spus că o poţi face mâine, nu înainte.

- Mâine? Atunci, voi putea lua prânzul sau cina cu tine.

- Depinde de cum te vei simţi, răspunse el schiţând un zâmbet. Când te vei simţi bine, îţi voi arăta ceva.

- înseamnă că e gata camera mea?

El păru surprins.

- De unde ştii?

- Nu ştiu nimic, dar de-abia aştept s-o văd.

- Mamei i-a plăcut foarte mult să aleagă tapetul.

- Iar eu îi sunt nespus de recunoscătoare.

- Trebuie să plec, acum. Ne vedem mai târziu.

Ceva în tonul vocii lui se schimbase, deşi nu ştia cum să definească această notă diferită.

în timp ce se îmbrăca pentru masă, înălţă o rugă fierbinte,

ca să arate cât mai frumoasă.

Când veni s-o ia, crezu că va citi admiraţie în privirea lui. Dar el o privea cu mare seriozitate.

- Cum te simţi? o întrebă el.

- Foarte bine, mulţumesc.

A

- In regulă, atunci. Vreau să-ţi arăt ceva. Vii cu mine?

O luă de mână şi păşiră pe hol, dar în loc s-o conducă în dormitorul proaspăt redecorat, nu se opri decât la ultimul etaj al castelului, în faţa unei uşi de stejar.

A

- In această cameră se află ceva foarte drag sufletului meu. Vreau să-ţi arăt şi ţie.

- Prea bine.

- Ai auzit oare vreodată zvonul cum că am fost odinioară îndrăgostit nebuneşte de o femeie?

- S-au bârfit multe pe seama ta.

- Dar de asta ai auzit?

- Da, am auzit.

- Te-am adus aici ca să-ţi arăt femeia care mi-a furat inima pentru totdeauna.

Contele descuie uşa şi o pofti înăuntru.

La început, Celinei îi fu cu neputinţă să vadă ce se afla înăuntru. Apoi, zări ceva mai departe o pictură.

- Vreau să te uiţi la această pictură, întrucât este pictura unei persoane speciale care mi-a furat inima în clipa când am

văzut-o şi pe care ştiu că o voi iubi veşnic.

Celina începu să tremure.

- Vreau să te uiţi la ea şi să înţelegi cât de mult înseamnă pentru mine.

Era o pictură care o înfăţişa pe ea însăşi.

- Nu... înţeleg. Cine a pictat-o?

- Mama. A lucrat la portret în ultimele zile. A fost întotdeauna un artist talentat.

- De aceea mă privea cu atâta insistenţă, nu? zise ea luminându-se la faţă.

- Exact.

- Dar ca să înţelegi motivul venirii noastre aici, trebuie să-ţi povestesc câteva lucruri despre mine. Pe când eram tânăr, mă duceam la teatrele londoneze, să privesc femeile care cântau şi dansau. Mai apoi, am plecat în Franţa, unde am găsit femei şi mai frumoase decât în Anglia. Am avut o mulţime de aventuri, toate trecătoare. Până în clipa când am cunoscut-o pe femeia care m-a subjugat mai mult decât oricare alta. Era frumoasă, iar bărbaţii roiau în jurul ei oriunde se ducea. Eram bucuros că mă acceptă şi o copleşeam cu bijuterii care erau moştenire de familie. Voiam să mă preţuiască. Era dansatoare profesionistă, dar credeam că toată lumea o va accepta pentru că însemna atât pentru mine. Dar de fiecare dată când o ceream în căsătorie nu reuşea să se hotărască. Până la urmă, am aflat motivul. Era căsătorită de vreo cinci ani cu un francez care trăia la ţară şi care nu venea decât rareori la Paris. Ea îl vizita uneori şi se întorcea la Paris, unde se distra cu mine. NUam aflat adevărul decât în clipa când Pierre Vallon a devenit unul dintre admiratorii ei şi a furat de la ea bijuteriile pe care i le dăruisem. A fost arestat. A jurat că se va răzbuna, iar restul poveştii îl cunoşti. El a fost cel care a încercat să te ucidă, acum câteva zile.

M-am simţit atras de tine de la bun început, dar nuam ştiut că te iubesc decât în clipa când Pierre Vallon a încercat să te ucidă. Dacă ai fi murit, viaţa mea s-ar fi sfârşit.

- Robin, dragul meu, m-am îndrăgostit de tine cu mulţi ani în urmă.

- Cum? Iar eu nuam ştiut nimic?

- NUai ştiut nimic, pentru că nuam vrut eu să vezi.

- In plus, ai refuzat un marchiz pentru mine...

- Cum să mă căsătoresc cu el, când te iubeam atât?

- La fel cum te iubesc şi eu, deşi mi-a luat mult timp să înţeleg.

- Dar femeia cealaltă?

- Nu mai există.

- Vrei să spui că a murit?

- Nu ştiu şi nu-mi pasă. După scandal, nuam mai văzut-o.

Probabil că ea şi soţul ei sunt în alt oraş, păcălind alţi proşti Mă ierţi?

- NUam pentru ce să te iert. Acum, va trebui să ne îngrijim de propria noastră iubire.

- Pentru tot restul zilelor. Ce cuvinte frumoase şi cât de adevărate! Vino, draga mea, această cameră nu mai are ce să ne spună. Viitorul ne aşteaptă. Suntem la început de drum.

Sfârşit.